KAMILLIANERGAARDENS HOSPICE

ÅRSBERETNING 2012

Copyright: Kamillianergaardens Hospice

Redaktion: Anette Agerbæk,
Lisbeth Halager og Jette Bjørn Bjørnes
Foto: Hanne og Poul Klingberg
Korrektur: Charlotte Bjørnes
Grafisk opsætning: Kim Winge Dagen
Tryk: Bornerups Bogtryk- og Offset A/S

Hjemmeside: www.hospice-aalborg.dk

Indhold

Forord ---------- 5
Nye udfordringer ---------- 6
Ny souschef ---------- 7
”Hospice Mou” ---------- 8
Ny frivilligkoordinator ---------- 9
Sygeplejerske og flyttekoordinator ---------- 10
Der er så dejligt ude på landet ---------- 11
Foreningen for Palliativ Indsats – Omsorg ved livets afslutning - 12
Sol smil sommer samvær ---------- 14
Hvad skaber husets sjæl? ---------- 16
Fra hospicesygeplejerske til pårørende ---------- 18
Byggeriet for Hospice Vendsyssel – et år med ny udvikling ----- 20
Den frivillige indsats i 2012 ---------- 21
Frivillig på hospice i Mou ---------- 23
Kamillus Caféen – et tilbud til efterladte ---------- 24
”Jeg følte, jeg sad midt på en byggeplads!” ---------- 26
Home sweet home ---------- 29
Musikterapi i onkologi, en beretning fra en konference i Italien - 33
”Håndværkerne kom vrimlende” ---------- 34
Arbejdsmiljørepræsentanten beretter ---------- 36
Fagligt samvær i Sofies Bio ---------- 38
Spaz på KamillianerGaarden ---------- 40
Mål for 2013 ---------- 42
Tak ---------- 44

BILAG ---------- 45-53

Hospicechef Anette Agerbæk og bestyrelsesformand Erik Schou

Forord

Af Anette Agerbæk, hospicechef

”Sygdom er en af de tungeste byrder, som rigtig mange mennesker må bære, og derfor er hospice et godt sted at være, når livet er ved at ebbe ud. Men det er også muligt at rekreere på hospice - det benyttede vi os af”, skriver pårørende Anna Marie Lind i sin artikel i årsberetningen. Anna Marie Linds mand var i 2012 indlagt på KamillianerGaardens Hospice til rekreation. Han blev herefter udskrevet igen, efter både eget og familiens ønske, og afsluttede sit liv hjemme i eget hjem.

I 2012 blev 28 patienter udskrevet til eget hjem, ud af de i alt 201 patienter, der var indlagt. Nogle af disse patienter blev efter en tid hjemme igen indlagt og afsluttede deres liv på KamillianerGaardens Hospice.

Med renoveringen og ombygningen af KamillianerGaardens Hospice i 2012, har vi fået opfyldt rigtig mange af de ønsker og behov som patienterne, de pårørende, de frivillige og personalet gav udtryk for inden vi startede projektet. ”At jeg har været med i denne proces gør, at jeg nu føler, det er mit hus. Et hus jeg har været med til at skabe. Et hus jeg er stolt af”, skriver sygeplejerske Camilla Højgaard i sit indlæg til årsberetningen.

Projektet til i alt 10,6 mio. kr. er finansieret af donationer og pengegaver på tilsammen 8 mio. kr., og ved et lån til energirenovering på 2,6 mio. kr.

Genhusningen af KamillianerGaardens Hospice på Mou Plejecenter var en fin oplevelse i dejlige rammer. Alle er nu glade for at være tilbage på KamillianerGaarden og derved igen være tæt på Det Palliative Team. Dette tætte samarbejde er afgørende for kvaliteten i indsatsen for patienter og pårørende.

Udviklingssygeplejerske Kirsten Ribberholt Justesen stoppede på KamillianerGaarden i 2012 efter 9 års ansættelse i forskellige lederstillinger. Hun har, med sin flid og interesse for den palliative indsats, virkelig sat sine spor på KamillianerGaardens Hospice.

Udviklingsstillingen kan desværre ikke genbesættes, før der gives midler til den via driftsoverenskomsten.

Hospice Vendsyssels nye fysiske rammer står færdigbygget i sommeren 2013. Det lille hospice bliver udvidet fra 6 til 9 sengepladser, og bliver virksomhedsoverdraget til sin egen bestyrelse. Jeg glæder mig til et fortsat godt samarbejde mellem de to hospicer.

Patienterne og de pårørende har udvist glæde og tilfredshed med den omsorg og behandling, de har modtaget i 2012, mens vi alle har været ekstra udfordret på grund af renoveringen.

Personalet og de frivillige har vist stor kreativitet, omstillingsparathed og nye kompetencer. Det har været fantastisk at se, hvordan det gode samarbejde er blevet endnu bedre, og hvordan kulturen er blevet endnu mere fasttømret.

Jeg er meget stolt over at være chef i en organisation, der har formået at opfylde patienternes og de pårørendes behov, og som samtidig har formået at udvikle sig på trods af de enorme udfordringer, vi har stået overfor.

Tusind tak til alle for jeres hjælp og støtte i 2012, der blev et helt specielt år på KamillianerGaardens Hospice.

Nye udfordringer

Af Erik Schou, bestyrelsesformand

2012 har sat sit stærke præg på KamillianerGaardens Hospice.

Et usædvanligt forløb med ombygning af KamillianerGaardens Hospice er ved at blive afsluttet: Arbejdet med at skabe gode rammer for de syge og deres pårørende under genhusningen i Mou, og flytningen retur til vores gamle adresse på Kastetvej i Aalborg. Alt skal tilbage, finde sin rette plads og gøres klart til indvielse og åbent hus, og det imens håndværkere arbejder alle vegne med at rette de sidste ting.

Sådan en omgang slider, og gør det svært at finde den daglige rutine og vende sig mod nye udfordringer. Men korpsånden lever, og alle yder deres bedste for, at patienter og pårørende kan føle sig hjemme igen på Kastetvej.

Hos os på KamillianerGaarden er der trukket store veksler på engagement og arbejdsbyrde. Det omfatter både ledelse, ansatte og frivillige, men det gælder også arbejdsforholdene for Det Palliative Team, der stadig var på Kastetvej under ombygningen.

Når man nærmer sig kobberbryllupsalderen – vi har været i drift i godt 12 år – gror mange vaner fast, det gælder i ægteskaber, som det gælder i virksomheder.

Alligevel blev jeg en måneds tid efter flytningen tilbage til Aalborg mødt af en medarbejder, der med glæde i øjnene sagde: ”Plejer er død”. Se, det er en fornyelse og et opbrud, der lover godt for fremtiden. Allerede nu at have overskud til at se fremad, til at modtage og arbejde med nye udfordringer.

Jeg skal her nævne to forhold: Vi er af vor driftsherre (Regionens politikere) blevet pålagt at udvide til 15 pladser. Derfor skal vi igennem endnu en ombygning i et hus, der er udnyttet optimalt, og hvor erfaringen er, at 12 sengepladser er den ideelle størrelse for et hospice i drift på et højt specialiseret niveau. Ombygningen må ikke kræve genhusning, de nødvendige myndighedsgodkendelser skal indhentes, økonomi og normeringer skal på plads og læren fra den netop overståede modernisering skal evalueres og revideres i forhold til det nye projekt.

Den anden udfordring kommer fra Sundhedsstyrelsens ”Anbefalinger for Den Palliative Indsats”. Når man ikke kan helbrede, så kan man lindre er vel hovedintentionen. En smuk hensigt og et bredere sigte

Vi har fortsat behov for en udviklings- og forskningsmedarbejder!

Endelig skal nævnes, at vi til sommer skal igennem en virksomhedsoverdragelse, hvor Hospice Vendsyssel overgår til at være en selvstændig enhed med egen bestyrelse, samtidig med indvielse og ibrugtagning af de nye bygninger på Suderbovej i Frederikshavn. Hospice Vendsyssel fik ikke de 12 sengepladser, vi alle håbede, men må acceptere, at der kun bliver 9 sengepladser.

Et stort tillykke til Hospice Vendsyssel med denne milepæl, og en glæde over et fortsat samarbejde om udviklingen af hospicerne på det specialiserede niveau i Region Nordjylland.

Bestyrelsen skylder ledelse, øvrige ansatte og frivillige ved KamillianerGaardens Hospice en stor tak for velovårstået indsats i årets løb med helt usædvanlige driftsvilkår.

Ny souschef

Af Carol Ann Kiel, afdelingssygeplejerske/souschef

Den 1. juli 2012 startede jeg som afdelingssygeplejerske/souschef på KamillianerGaardens Hospice.

Jeg vil indlede med lidt information om mig selv: Jeg er født i 1958, er gift med Jørgen og sammen har vi to sønner. Begge sønner er nu flyttet hjemmefra og er godt i gang med deres liv.

Jeg blev uddannet fra Diakonissestiftelsen på Frederiksberg i februar 1982. Jeg har i min sygeplejekarriere arbejdet først indenfor nefrologien, derefter i hjemmesygeplejen og med rehabilitering. I 2002 vendte jeg tilbage til det nefrologiske speciale og har i de sidste 10 år arbejdet i ledelsesfunktioner med kroniske nyresyge patienter i hæmodialyse.

Min første tid på hospice var selvfølgelig præget af mange nye indtryk, nye ansigter, nye måder at gøre tingene på og procedurer, der skulle læres. Jeg var dog i gode hænder hos personalet, der gav mig en god og grundig introduktion til ekspert sygeplejen indenfor palliation. Jeg oplevede fra første færd en meget kompetent sygepleje, en særlig ro og omsorg, der blev givet til patienter og pårørende. Her er det patienten, pårørende og deres ønsker og behov, der er styrende for sygeplejen. Det har været en god oplevelse at se, hvordan personalet og Det Palliative Team på hospice kan være med til at bringe lindring og livskvalitet til patienterne.

At arbejde på et hospice lyder for nogle mennesker som meget belastende og trist. Jeg har på den korte tid, hvor jeg har været ansat, oplevet mange gode, sjove og hyggelige stunder. Selvfølgelig er der patienter, som kommer ind under huden. Men i personalegruppen er vi gode til at snakke sammen og er meget opmærksomme på hinandens velbefindende. Der er altid et venligt ord og et par gode bemærkninger at komme videre på.

I december var jeg så heldig at få min helt egen drillenisse. Først kom den med små opmærksomheder som et lille stykke chokolade, vindruer osv. 14 dage før jul huskede den mig på alt det, som jeg ikke måtte glemme op til jul, ved at hænge en masse gule Post it-sedler op på mit kontor. Den store finale var, da jeg en morgen mødte ind til et skrivebord, hvor alt det, som normalt ligger på skrivebordet, var pakket pænt ind.

”Hospice Mou”

Af Anna Marie Lind, pårørende

En fortælling om et rekreationsophold på KamillianerGaardens Hospice i Mou

Den 4. september stiftede vi bekendtskab med ”Hospice Mou”, da min mand blev overflyttet fra sygehuset. Han havde lungehindekræft, og sygdomsstadiet var uhelbredelig. Han var meget svækket ved overflytningen, men blev mødt med nærhed, ro, tryghed og omsorg. En blomst på bordet og en lille kop kaffe var sat frem til mig, også vi pårørende blev mødt med stor venlighed.

Min mand fik en dejlig stor og lys stue - nærmest lidt uventet luksus - og ved siden af var der endnu et værelse med sovesofa og hermed mulighed for overnatning for pårørende. Straks kom vores børn med billeder og tegninger, og snart lignede stuen et hjem. Min mand blev langsomt lidt bedre og kunne sidde lidt oppe. Han kunne få, hvad han ønskede sig - lige fra pleje og terapi til sine livretter. Et par gange var han hjemme i vores hjem nogle få timer. Det var noget han nød. Familien og hjemmet har altid været basen for ham. Men det var også godt at komme tilbage til trygheden og plejen på hospice, når man som min mand fortsat var svag, usikker og svækket.

Opholdsstuen på hospice var et stort og dejligt samlingssted for pårørende og oppegående patienter. De frivillige forstod at dække et festligt bord og være med i fællesskabet. Efterhånden som min mand fik det bedre kunne vi begge komme i opholdstuen og spise. Turene hen ad gangen til opholdsstuen blev taget i flere etaper. Både for at samle kræfter, men også for at nyde alle de mange dejlige malerier og kunstværker, der prydede væggene. Hver gang vi kom til opholdstuen, så vi altid hen til det sted, hvor der brændte lys i en lille stage. Et lys for en nylig afdød.

Min mand og jeg snakkede en del om dette lys, der brændte så ofte - nogle gange flere lys samme dag. Vi var enige om, at det på en og samme tid var trist, men også godt, fordi nogle fik muligheden for netop at slutte sit liv på hospice omgivet af sine kære og den kærlige pleje. Sygdom er en af de tungeste byrder, som rigtig mange mennesker må bære, og derfor er hospice et godt sted at være, når livet er ved at ebbe ud. Men det er også muligt at rekreere på hospice - det benyttede vi os af.

Min mand blev en anelse bedre, og efter små 5 uger kom han igen hjem i vores eget hus. Her fik vi knap 3 gode måneder efter endt hospice ophold. Nytårsmorgen sov han stille ind i vores hjem, omgivet af sine kære. Det var lige sådan, han ønskede det.

Nu er der stille, savnet og sorgen er stor - det gør ondt at miste. Vi har lært, at jo mere man elsker, jo større er smerten. Men selv her i denne dybe sorg, mindes jeg med taknemmelighed opholdet på ”Hospice Mou”.

Ny frivilligkoordinator

Af Inger Grønhøj, koordinator for det frivillige arbejde

I en alder af 61 år fik jeg i februar 2012 mit sidste drømmejob på arbejdsmarkedet. Jeg var nemlig så heldig, at støtteforeningen Kamillus valgte mig, blandt godt 70 ansøgere, til ny frivilligkoordinator ved KamillianerGaardens Hospice. Det er en deltidsstilling på 20 timer om ugen.

Jeg er uddannet ergoterapeut i 1975 og har i alle årene arbejdet i social- og sundhedsvæsenet, primært indenfor psykiatri og socialpsykiatri, og i mange år som leder. De seneste 13 år har jeg været ansat som socialpsykiatri konsulent ved Ældre- og Handicapforvaltningen i Aalborg Kommune. At supplere en professionel indsats med et korps af frivillige, som det sker på KamillianerGaarden, er også kendt indenfor socialpsykiatrien. Fra mit arbejde som konsulent har jeg derfor erfaring med både at rekruttere frivillige og koordinere deres indsats.

Mine personlige erfaringer med frivilligt arbejde stammer dels fra bestyrelsesarbejde i friskole regi, samt mangeårigt bestyrelsesarbejde i lokalforeningen SIND i Brønderslev.

Jeg ser med stor glæde tilbage på mit første år som koordinator af det frivillige arbejde på KamillianerGaardens Hospice. Det har været en fornøjelse at indlede samarbejdet med de mange samarbejdspartnere, bl.a. bestyrelsen for støtteforeningen Kamillus, der er mine arbejdsgivere. Samt med de professionelle på hospice og i Det Palliative Team. Fra alle sider er varme og hjælpsomhed strømmet mig i møde.

Det bedste af det hele har dog været at møde de godt 50 frivillige i Kamillus Aalborg, og opleve deres engagement, omsorg og hjælpsomhed i forhold til patienter og pårørende på hospice.

Jeg har dyb respekt for den medmenneskelige indsats, som de frivillige yder. Det er et uundværligt supplement til den professionelle pleje og behandling, og det er tydeligt, at den frivillige indsats er højt værdsat af ansatte på hospice såvel som af patienter og pårørende.

Tak til alle for en god modtagelse af mig som ny frivilligkoordinator. Jeg glæder mig til det fremtidige samarbejde og samvær med jer alle.

Sygeplejerske og flyttekoordinator

Af Camilla Højgaard, sygeplejerske

Allerede i efteråret 2011 udtrykte jeg overfor ledelsen, at jeg var interesseret i at hjælpe med det praktiske omkring vores genhusning på Mou Plejecenter i foråret 2012. De tog mig på ordet, og jeg blev derfor sat i stævne på kontoret hos vores daværende udviklingssygeplejerske, Kirsten R. Justesen. Jeg blev hurtigt sat ind i det mest nødvendige, jeg burde vide for at kunne planlægge og koordinere selve flytningen. Som tiden skred frem blev mine opgaver udvidet til også at omfatte hyre af flyttefirma og uddelegering af opgaver til kollegaer. Det gjaldt f.eks. de kolleger, som skulle stå for at pakke alt inventar ned, og sætte mærker på hver enkelt ting, så alt blev leveret til de rigtige rum i Mou. Patientstuerne i Mou skulle indrettes, der skulle blandt andet købes lamper og rullegardiner, hvilket indebar særdeles underholdende indkøbsture til IKEA og adskillige ture til Mou sammen med Kirsten.

Da dagen endelig oprandt, hvor flyttefirmaet stod på hospice' matrikel for at læsse alt vores "habengut", skulle jeg holde styr på 8-10 flyttefolk og frivillige, samtidig med at Falck skulle afhente patienterne. Alt måtte koordineres, og jeg priste mig lykkelig for at mobiltelefonen findes. Jeg havde nemlig Kirsten i den anden ende, dvs. i Mou, hvor hun modtog "habenguttet" og patienterne, og vi måtte ofte ringe sammen for lige at afstemme vores aftaler én gang til.

Jeg var tydeligvis selvskrevet til planlægning af hjemflytningen til Aalborg i november 2012, men da Kirsten i mellemtiden havde fået nyt job, stod jeg "alene". Jeg allierede mig derfor med Bodil Kristensen (arbejdsmiljørepræsentant), hvilket viste sig at være et nyt godt match, da vi også var et godt makkerpar. Vi fik på bedste beskub flyttet "hele hospice" tilbage igen til de nye rammer på Kastetvej. Inden tilbageflytningen havde vi været med i udvælgelsen af nye møbler og inventar, og vi var med til at gøre huset klar til indvielse og åbent hus.

Jeg hører ofte mine "ældre" kollegaer omtale huset som "deres hus", fordi de var med fra starten i 1999, hvor KamillianerGaardens Hospice blev en realitet. At jeg har været med i denne renoveringsproces gør, at jeg nu føler, at det også er MIT HUS. Et hus som jeg har været med til at skabe - et hus jeg er stolt af.

Der er så dejligt ude på landet

Af Lisbeth Halager, sygeplejerske

Den 9. maj 2012 var dagen, hvor hospice flyttede på landet. Jeg mødte i aftenvagt, samtidig med at det sidste flyttelæs ankom. Der var nok nogle møbler, der ikke var mærket rigtigt, for pludselig var spisestuen vældigt møbleret, hvilket afstedkom nogle meget trætte frivillige – de havde lige fået stuen indrettet hyggeligt. Men vi fik da flyttet nogle af møblerne ud igen og fordelt dem i huset.

Vi skulle også lære at finde rundt. Alle birum f.eks. kontorer, skyllerum og depot – lå lige i nærheden af trappen. Det var meget praktisk. Til gengæld skabte stuenumrene forvirring, idet de var orienteret i forhold til elevatoren – det var ikke let – eksempelvis lå stue 1 i det fjerneste hjørne af gangen, og lige efter stue 7. Vi løb noget rundt for at finde patientstuerne, indtil et lyst hoved fandt på at lave vejvisere og sætte skilte på dørene.

På hospice har vi en nyhedsbog, hvori stort og småt bliver skrevet, så hele personalet holdes løbende opdateret. Her i skrivende stund har jeg kikket tilbage i den, og det giver et indtryk af udfordringerne ved at flytte et helt hospice. Håndtaget i yderdøren skulle f.eks. vrides op, hvis nattevagten ville låse døren. Torsdagskonferencerne foregik ikke altid om torsdagen. Kaldesystemet virkede anderledes, og hvad værre var - ikke altid lige godt. Rullegardinerne var skrøbelige og skulle behandles med forsigtighed. Lyset i personalekontoret og medicinrum blev styret af sammen censor, og lyset gik hyppigt ud. Det var specielt til stor irritation for nattevagterne, som ofte måtte op at stå, og flagre med arme og ben, for at få lys igen. Alle kogepladerne duede ikke. Lægejournalerne var i Aalborg. Placeringen væk fra Aalborg, og kun få eller ingen busser, der matchede de skæve mødetidspunkter, førte til at en elektronisk kalender blev oprettet til planlægning af samkørsel. Bækkenkogeren skabte sig og var ude af drift i dagevis. Det samme med elevatoren, som strejkede en weekend. Medicinrummet var for varmt. Det vanlige grovbrød, som personalet købte, blev suspenderet og erstattet af rugbrød (der var ingen bager i Mou, som bragte brød ud). Det fik flere til at melde sig ud af kaffekassen. Ud over alle disse udfordringer, som genhusningen afstedkom, var der også de mere vanlige personalemæssige ændringer, idet nogle kolleger rejste og andre blev syge. Heldigvis blev kollegerne også raske, og andre igen fik nye arbejdsopgaver. Sidste side i nyhedsbogen blev skrevet og en ny nyhedsbog indviet med meddelelsen om, at en kollega havde fået barnebarn. - Betydningen af ordet omstillingsparat blev tydelig for enhver – men det er sikkert og vist, at der kan være dejligt ude på landet.

Foreningen for Palliativ Indsats – Omsorg ved livets afslutning

Af Ole Raakjær, formand i Foreningen for Palliativ Indsats – Omsorg ved livets afslutning,
og præst på KamillianerGaardens Hospice og i Det Palliative Team

Foreningen med det lange navn. Sådan plejer de fleste med smil på læben at omtale ”Foreningen for Palliativ Indsats – Omsorg ved livets afslutning”, som undertegnede er formand for. Foreningen blev stiftet den 24. november 1990 på initiativ af en bred kreds af fagfolk, som gennem deres arbejde havde at gøre med alvorligt syge og døende, og deres pårørende. Foreningens formål var, og er stadig, på et tværfagligt grundlag at arbejde for at forbedre pleje, behandling og omsorg for netop denne gruppe. Hvor vi i Danmark i dag har 18 hospicer, 4 palliative afdelinger og 26 palliative teams var der ved foreningens etablering hverken det ene eller det andet. Palliation og hospice var i mere end en forstand et fremmedord. Nogle fagfolk havde måske hørt lidt om det, blandt andet fra England, hvor den moderne hospicebevægelses stifter, Cicely Sanders åbnede det første hospice i 1967.

Så sent som i 1995-96 sad undertegnede i en lille selvbestaltet tværfaglig nordjysk arbejdsgruppe, hvis formål var at arbejde for oprettelsen af hospice og palliative teams i Nordjylland. For at fremme sagen bad vi om foretræde for Niels Handskemager, der dengang var formand for Nordjyllands Amts Sygehusudvalg. Vi havde hver især forberedt os grundigt til mødet og blev da også lyttet til. Men Handskemager sluttede ganske tankevækkende mødet med at konkludere, at et dødshospital, som han lidet flatterende benævnte hospice, aldrig ville komme på tale i Nordjylland. Det var simpelthen nordjyderne komplet fremmed. De praktiserende læger, hjemmesygeplejen og amtets sygehuse ydede en fornem indsats på området, så palliative teams og hospice var der slet ikke brug for!

I december 1998, knap 3 år senere, var Det Palliative Team en realitet, og i marts 1999 åbnede KamillianerGaardens Hospice dørene. Så helt fremmed for nordjyderne var det altså ikke! Siden er det gået stærkt. I dag har vi fået en sundhedslov, som tvinger alle regioner til at stille et vist antal hospicepladser til rådighed, og der er som nævnt et stort antal palliative teams landet over. I februar 2009 blev der etableret et nationalt videncenter: PAVI, Palliativt Videncenter, der fysisk er placeret i København. Videncenteret har som formål at sikre udvikling, høj faglig kvalitet og spredning af viden i den palliative indsats i Danmark.

Til forskel fra tidligere er palliation og hospice altså i høj grad sat på danmarkskortet. I de seneste anbefalinger for palliativ indsats, som Sundhedsstyrelsen barslede med i december 2012, taler man om nødvendigheden af at påbegynde den palliative indsats tidligere i sygdomsforløbet. Samtidig er målsætningen, at den palliative indsats i højere grad skal udbredes til andre grupper end patienter med kræft.

Med denne markante udvikling kunne man måske sige, at Foreningen for Palliativ Indsats – Omsorg ved livets afslutning har udspillet sin rolle. Andre, og langt mere ressourcestærke institutioner, har (heldigvis) overtaget mange af de opgaver, som foreningen tidligere var alene om at pege på som væsentlige at løfte, for at styrke den palliative indsats i Danmark. Men foreningen har, efter bestyrelsens opfattelse, stadig den vigtige opgave at fastholde, at palliativ indsats er en tværfaglig indsats. Lægerne har: ”Dansk Selskab for Palliativ Medicin”, sygeplejerskerne har: ”Fagligt Selskab for Palliationssy-

geplejersker", psykologerne har: "Fagligt Selskab for Psykologer i Palliation og Onkologi", og lederne har: "Ledere af hospice, palliative teams og -enheder i Danmark". Det er godt og nødvendigt, at de forskellige faggrupper, i det palliative felt, organiserer sig monofagligt, og derved dygtiggør sig i deres specifikke felt. Men det er ligeså nødvendigt, at der findes en forening, som samler alle faggrupperne, - en forening, der har som sin fornemste opgave at styrke tværfagligheden. Derfor er bestyrelsen for Foreningen for Palliativ Indsats – Omsorg ved livets afslutning bredt sammensat: en læge fra et palliativt team, en praktiserende læge, en fysioterapeut, to psykologer, to præster, to plejehjemsledere og to hospicechefer. På årsdage og kongresser er foreningens opgave derfor også først og fremmest at sætte fokus på problemstillinger, der har en sådan bredde, at de appellerer til alle faggrupper og beskæftiger sig med temaer, der rammesætter hele det palliative felt.

Foreningen for Palliativ Indsats – Omsorg ved livets afslutning afholder sin 7. nationale kongres den 21.-22. juni 2013 på Trinity Hotel og Konference Center i Fredericia. Kongressens tema afspejler den tværfaglige ramme: "Den gode død – findes den?" Historisk set er hospicebevægelsen opstået som en protest mod den medikaliserede og hospitaliserede død. Tanken om den gode og værdige død har utvivlsomt ført meget godt med sig. Et spørgsmål, der imidlertid, og i stigende grad, presser sig på er, hvorvidt tanken også har en disciplinerende funktion. Når idealet er den gode og værdige død er det nærliggende, at både patienter, pårørende og professionelle kan føle sig som en fiasko, når døden (netop) sjældent bliver så god, som alle havde håbet på.

Man kan læse mere om Foreningen for Palliativ Indsats – Omsorg ved livets afslutning på www.palliativ.dk, hvor man også kan melde sig ind. Et medlemskab koster 420 kr. årligt og indbefatter, ud over rabat på foreningens arrangementer, også et abonnement på: "Omsorg: Nordisk tidsskrift for Palliativ Medicin". Bladet udkommer fire gange om året og er fagtidsskriftet for palliation i Norden.

Foreningen med det lange navn har ikke brug for palliativ behandling. Den lever i bedste velgående.

Sol smil sommer samvær

Ebba og Bent Nyborg, frivillige

Festlig sommerudflugt til Bramslev Bakker og sejltur med Svanen på Mariager Fjord

Forventningsfulde steg vi på en bus med sol på siden
og kørte med et højt humør mod syd – og helt til tiden!

I Bramslev Bakker – første stop – uhm, kaffeduft ved bordet,
og boller, lagkage, salonmusik - mens enkelte tog ordet!

Et festligt lag – kalorierigt – ku' næsten ikke ende,
vi måtte dog, programmet tro, os mod naturen vende!

Men hvilket pragtfuldt sceneri – Vorherres fjord med bredder,
ka' sagtens hamle op med lækkert kagebord, der feder!

Vi nød naturens harmoni og fjordens lysglimt-prisme -
det blev en vandretur i top – kun plads til optimisme!

Ved fjordens bred vi slog os ned til sommersangens toner
og stemte i - syv-otte mænd – og tresindstyve koner!

Om bord på Svanen blev der atter plads til tusind lækkerier:
Superb buffet! – pastorens krøniker: Ej heller en forbier!

Ved kajkanten vi slutted' af til sød musik og snakken
Ja, tog en is og drak en øl og bøjed' atter nakken!

Hvor blev det dog en dejlig dag med sol til sjæl og sind!
Og kære udvalg modtag vores varme hånd og kind!

Billeder fra
KamillianerGaardens
sommerudflugt

Hvad skaber husets sjæl?

Af Susanne Gerberg Madsen, ”Praktikanten”, palliationssygeplejerske i Det Palliative Team

Vi kender dét alle – oplevelsen af at komme ind i et hus og straks fornemme ”husets sjæl”. Der er en oplevelse af velkommenhed, et velvære og en følelse af varme fra omgivelserne. Sanserne er skærpet og husets lyde og dufte forplanter sig og lagres. Man mærker og tænker ved sig selv, at hér er rart at være. Spørgsmålet er: Hvad skaber denne, husets sjæl? Er det de mange års historie som murværket gemmer på? Eller er det de iboende mennesker, der sætter dagsorden? – eller måske en kombination?

I begyndelsen af maj 2012 trådte jeg ind ad døren til KamillianerGaarden, som nyansat palliationssygeplejerske i Det Palliative Team, og dermed med arbejdsplads indenfor disse gamle røde mure. Formentlig som en naturlig del af min mentale forberedelsesproces, til denne nye arbejdsplads, indgik også tankerne og forestillingerne om, hvordan det mon ville være at arbejde i et hus, hvor et hospice udgør den helt centrale del af husets funktion. Ville det være et hus præget af stilhed, andægtighed, hvor jeg uvilkårligt ville dæmpe mit stemmeleje?

Nu var sagen imidlertid den, at da jeg ”flyttede ind”, ja da flyttede hospice ud. I løbet af mine første arbejdsdage flyttede alle patienterne, stort set alt personalet, inventaret m.m. planmæssigt til Mou, hvorefter store dele af bygningen stod gabende tomme. Her var ikke megen sjæl og liv, og i perioder bestemt heller ikke megen varme.

Efter nogle uger, hvor vi, Det Palliative Team, som ikke var flyttet med til Mou Plejecenter, havde spejdet forgæves efter håndværkerne, kom det store rykind. Et gammelt ordsprog siger: ”Det skal være skidt, før det bliver godt”, og det må man sige også gør sig gældende, når et gammelt hus skal renoveres. For den tristhed, der umiddelbart opstod med de menneskeforladte etager, blev bestemt ikke mindre efterhånden, som håndværkerne rev ned, brækkede op og bygningen blev mere og mere hullet og arret. Jeg har absolut respekt for dem, som kan bevare overblikket i sådan et renoveringsprojekt.

Det er altid spændende at følge med i den slags forandringsprocesser – men det kan være en udfordring at arbejde midt i dem. For ikke, på et senere tidspunkt at blive beskyldt for at være en tude prinsesse, så vil jeg understrege, at de næste linjer er skrevet med et glimt i øjet.

Sekretærerne i Det Palliative Team var nok dem, der mærkede mest til larmen og uroen. Jeg tør næsten sværge på, at hver gang telefonen kimede og røret blev løftet, så gik den store murhammer i gang med væggene lige nedenunder. Det var svært at få ørenlyd, hvilket medførte gentagelser og sproglige forvirringer.

Det siges, at vi alle skal indtage X kilo skidt om året… Jeg tror, at vi, i Det Palliative Team, tog vores part på dét halve år, hvor renoveringen foregik. Støv sniger sig – uden GPS eller Krakkort – ind alle vegne og lægger sig gråt og tungt. Vi lærte hurtigt at støve tastatur, toiletbræt og madpakke af, inden vi gik i gang med vores forehavender.

Husets varme, som jo både kan opleves fysisk og emotionelt, forsvandt i lange perioder, så de uldne trøjer blev fundet frem noget tidligere dét efterår. Hosten og

Palles Pigekor, Det Palliative Teams muntre indslag ved KamillianerGaardens indvielse

snuen gik sin sejrsgang. Min mor proklamerede altid i min barndom, når jeg forgæves plæderede for at blive hentet ved bussen: ”Ingen tager skade af frisk luft”. Og ja, måske har min mor ret – og så alligevel ikke. Især ikke på de dage, hvor vinduer og døre manglede, og håndværkerne endnu ikke havde fået lukket hullerne i murværket – på de dage, vil jeg nu have lov at mene, at den friske luft tog lidt overhånd.

Jo længere hen i renoveringen vi kom, jo flere håndværkere fyldte gangene … og parkeringspladserne. Dagens første udfordring blev hurtigt, om man kunne krænge sin bil ind på en ledig plet. Eller fra start kapitulere og i stedet vælge en sikker plads i parkeringshuset overfor. Var man nu fra morgenstunden blevet grebet af et vist hovmod, og havde efterladt sin bil på P-pladsen i baggården, så var det ganske sikkert på en af de dage, hvor en kranbil spærrede for al udkørsel, når man igen skulle bruge sin bil.

Vi, i Det Palliative Team, var vældig optaget af vores daglige kvaler, og af spændingen over det færdige resultat, og om det blev færdigt til tiden? … Og en dag stod hospice pludselig færdigt og indflytningsklart. Nymalet og uberørt, og spændingen var stor – ikke mindst hos mig, der endelig skulle opleve at være en del af det rigtige KamillianerGaarden.

Med ét var det åbenlyst for mig, hvad der giver hospice sjæl. Huset var som forvandlet, da de mennesker, der hører til i huset, kom indenfor murene igen. Husets sjæl er, når man møder hospicesygeplejerskerne, der tager turene op og ned ad trappen mange gange om dagen. Sjælen er, når man fornemmer duften af Marys farserede porrer, der strømmer op gennem etagerne. Sjælen er Jettes kvikke bemærkning om den klædelige farve éns tøj har i dag. Sjælen er patienterne og de pårørende, der fylder huset med menneskelige skæbner i hver deres intense periode, Karl der altid er i småløb, rengøringsvognens skramlen, de frivillige, der pusler osv. osv. Med ét forstod ”praktikanten”, hvad kollegerne savnede, da hospice flyttede til Mou – dagligdagen med dens dufte, lyde og liv frembragt af de mennesker, som udgjorde hospice.

Fra hospicesygeplejerske til pårørende

Af Mette Albæk Christensen, sygeplejerske

Jeg har været ansat på KamillianerGaarden siden 1999 og har indimellem tænkt på, hvad nu, hvis jeg selv, eller mine, fik brug for at komme på hospice. Dét blev til virkelighed i august 2012, hvor min far blev indlagt på KamillianerGaarden i Mou, og var der de sidste knap tre uger af sit liv.

Det blev en god oplevelse for både min far, min familie og jeg. Dét, pludselig at stå på den anden side, gav mig også et nyt indblik i at være pårørende. Pårørende har i årenes løb ofte udtrykt stor taknemmelighed og anerkendelse for det omsorgsarbejde, vi udfører. Nu stod jeg selv som pårørende og oplevede dybden af den indsats, der blev os til del, og hvor høj kvalitet af pleje og omsorg, der blev ydet os. Min far var med til at sætte ord på, hvad det er "vores hospice" kan. "Det er utroligt - I siger alle det samme uanset, om det er en læge eller sygeplejerske, der kommer ind". Han havde tidligere i sit sygdomsforløb oplevet, at der ofte var forskellige beskeder fra den ene til den anden, hvilket skabte utryghed.

Egentlig havde vi aftalt, at blev dét aktuelt, så skulle min far på hospice i Frederikshavn. På den måde kunne jeg adskille arbejde og det at være pårørende. Sådan blev det ikke, og ikke et minut fortrød vi, at valget faldt på KamillianerGaarden i Mou. De første 14 dage arbejdede jeg samtidig med at min far var indlagt, og min far syntes, det var sjovt at se mig i "aktion". Det var en lidt speciel oplevelse at sidde ved spisebordet, til venstre sad min far, drejede jeg hovedet den vej, var jeg pårørende, og drejede jeg hovedet til højre, var jeg kontaktperson til kvinden, der sad der. Det var en uvant situation pludselig at få sin arbejdssfære og privatsfære blandet sammen. Min fars kontaktperson, min kollega gennem 13 år, gjorde mig opmærksom på, at vi var patient og pårørende som alle andre, og det lykkedes mine kollegaer at drage omsorg for os på den vis. Ægtefællen til den patient, som jeg var kontaktperson for, spurgte mig, hvordan jeg havde det, og hvordan det gik med min far. Min første tanke var, at: "Du skal jo ikke tænke på mig, det bør jo være omvendt". Det var en forunderlig oplevelse at stå som ligesindet, ud over at være den professionelle. Pårørende kan være en god støtte for hinanden.

I de sidste to år af min fars sygdomsforløb, hvor det var gået op og ned, havde jeg hjulpet min far. Selv med så mange års erfaring indenfor palliation kunne jeg ikke se, da hans tilstand hurtigt blev forværret. Jeg fik hjælp af mine kollegaer, som sagde: "Nu skal du holde fri fra arbejde og være hos din far". Det har jeg efterfølgende tænkt meget over. Det er rart, at der er andre, der "giver én lov - beordrer én" til at være dér, hvor man skal være, når man ikke selv er så klarsynet.

Dét, at der blev draget omsorg for min far, var at drage omsorg for mig. Igennem hele sygdomsforløbet havde jeg følt et stort ansvar for min far, og mærkede tydeligt, at dette ansvar nu blev løftet af mine skuldre. De sidste par nætter, hvor jeg kunne ligge på gæsteværelset, ved siden af min fars stue, kunne jeg høre, hvordan han blev "nurset". Det gav mig en følelse af lettelse og ro. Jeg høstede en skræmmende erfaring som pårørende – som pårørende ser, hører og fornemmer man alt. Hvert ord, hver mimik, hver bevægelse. Det har jeg tænkt meget over, pyha – hvad har jeg, som sygeplejerske, mon ikke selv fået sagt i årenes løb?

Selvom det er dyrekøbte erfaringer er den tid, vi var på hospice, medvirkende til, at jeg har fået et mere nuanceret syn på det at være pårørende. Nu ved jeg, at lige som jeg, som professionel, observerer dem, så observerer de også mig. Jeg forstår nu også bedre den taknemmelighed vi, som professionelle, bliver vist, og den anerkendelse vi får, som medarbejdere på hospice. Den vil jeg også gerne give mine kollegaer.

Udsigt fra spisestuen i Mou

Byggeriet for Hospice Vendsyssel – et år med ny udvikling

Af Birgitte Nielsen, hospiceleder Hospice Vendsyssel

Personale og frivillige på Hospice Vendsyssel har gennem hele året arbejdet i fællesskab på den store opgave med nybyggeri af en 2000 m2 stor hospicebygning. Det er vigtigt for os at skabe gode fysiske rammer for både patienter, pårørende, frivillige og personale, så vi har et godt fundament for udøvelsen af det, vi er allerbedst til – nemlig omsorgen for den alvorligt syge patient og de pårørende.

Sommeren bød på første spadestik, og dermed et væld af nye arbejdsopgaver og beslutninger for os alle.

Projektet forløber planmæssigt og byggeriet tager form. Betydningen af de store omvæltninger synes at gå langsomt op for os, når vi følger de store fysiske rammer, der tager form. Undervejs opstår spørgsmålet, hvordan vi bedst muligt får overført det stærke faglige fællesskab, og anvendt personalets mange forskellige kompetencer, i processen? Det viser sig hurtigt, at både personalet og de frivillige bobler med god energi og arbejdsiver for opgaven. De engagerer sig i de konkrete, såvel som i de planlægningsmæssige sider af byggeriet. Der er mange gode tiltag og overvejelser i forhold til det nye hus og de nye kolleger, der skal ansættes. Der diskuteres og prioriteres blandt ønsker til de kommende medarbejderes faglige kompetencer. Også ønsker til stærke personlige sider – som supplement til de, der allerede mestres i personalegruppen – er til debat.

Vi har også lyttet til de familier, som undervejs har været en del af det nuværende hospice. Hvad har været godt ved faciliteterne og kulturen? Er der noget I har manglet, imens I har været hos os? Svarene på disse spørgsmål har givet os nogle helt konkrete oplevelser af miljøet og kulturen, og indgår derfor også som væsentlige elementer i processen aktuelt og på længere sigt.

Der skal til enhver tid tilfalde personalet, og de frivillige, en stor tak for den ekstra indsats de lægger for dagen, og den ildhu og omtanke, der vises hver eneste dag.

Tak til alle de pårørende og patienter, som altid gør os klogere, og som giver vores arbejde så stor mening.

Den frivillige indsats i 2012

Af Inger Grønhøj, koordinator for det frivillige arbejde

Som beskrevet flere andre steder i denne årsberetning, så har 2012 været et atypisk år på grund af den omfattende renovering af KamillianerGaardens Hospice, der medførte behov for genhusning på Mou Plejecenter i et halvt år.

Det har været en stor udfordring for alle – også for de frivillige – som jo for de flestes vedkommende fik længere "arbejdsdage", når transporttiden til og fra Mou skulle lægges oveni middags- eller aftenvagten. På trods af disse ulemper valgte næsten alle frivillige, at flytte med til Mou, hvilket gjorde det muligt for os at løse de frivilliges kerneopgaver som hidtil. En imponerende indsats fra de frivilliges side og et bevis på, at de frivillige ved hospice er seje og vedholdende, og gjort af et specielt stof!

2012 blev også året, hvor de frivilliges vagtplan blev digitaliseret. Vi har købt et elektronisk IT-vagtplanssystem, som indebærer, at de frivillige kan sidde hjemme og booke vagter på deres computer efter

Frivillig møde

først til mølle princippet. Dette giver de frivillige stor frihed i forhold til at planlægge og booke deres vagter – endda langt ud i fremtiden.

Der er ca. 50 hospicefrivillige til at varetage de frivilliges kerneopgaver, som der efterhånden er lang og god tradition for: værter ved måltiderne, besøgsvenner, plantevandere og linnedmedarbejdere. De frivillige afholder aftensang en gang om ugen, og hjælper til i hospicehaven og ved forskellige arrangementer for patienter, pårørende og gæster.

Kamillus Caféen – et uformelt mødested for efterladte pårørende – blev startet af en gruppe frivillige på ni personer i slutningen af 2011. Caféen er kommet godt fra start, og efter godt et års virke ser det ud til, at caféen imødekommer et behov for, at efterladte pårørende til patienter, der enten har afsluttet livet på hospice, eller haft tilknytning til Det Palliative Team, kan mødes til uformelt samvær.

Et andet nyt initiativ i 2012 er etablering af en Info-Gruppe, der pt. består af seks erfarne hospicefrivillige. De modtager besøgende, som gerne vil have en rundvisning på hospice og en orientering om det frivillige arbejde på hospice. Desuden tager de ud til foreninger, firmaer, loger m.m. og holder oplæg.

Der er i årenes løb opbygget en god tradition for, at de lokale Kamillus foreninger i Nordjylland, i fællesskab arrangerer og afholder et årligt seminar for frivillige. Seminaret, med små 100 deltagere, er finansieret af puljemidler fra Uddannelsespuljen for frivilligt socialt arbejde. I 2012 blev seminaret afholdt den 10. marts i Hasseris Kirkes krypt og med titlen: ”Kunst - liv - sansning”. Sognepræst, forfatter og kunstner Benny Vindelev holdt bl.a. foredrag.

Ekstraordinært fik Kamillus foreningerne økonomisk mulighed for, via restmidler fra Uddannelsespuljen, at arrangere endnu et foredrag i 2012 med efterfølgende spisning og hyggeligt samvær for alle frivillige. ”På herrens Mark” var titlen på foredraget af sygehuspræst Ruth Østergaard Poulsen.

Vi er i den heldige situation, at det er meget eftertragtet at være frivillig på KamillianerGaardens Hospice. I forhold til de omtalte kerneopgaver er interessen for at blive frivillig faktisk større end vores behov. Derfor er der venteliste i forhold til at blive optaget som hospicefrivillig.

Ud over de kendte opgaver på hospice, så har støtteforeningen også behov for frivilliges hjælp til mere administrativt prægede opgaver. Det gælder f.eks. hjælp til at holde vores hjemmeside opdateret. Der er også behov for hjælp fra frivillige med grafiske kompetencer, f.eks. til at udarbejde forskelligt informationsmateriale om støtteforeningen og det frivillige arbejde. Vi vil derfor gerne have kontakt med frivillige, der kan byde ind på disse fronter, eller som kan hjælpe med at skrive ansøgninger til humanitære foreninger, fonde, firmaer o.l. Arbejdet i støtteforeningen hviler udelukkende på medlemskontingenter, gaver og donationer fra private, foreninger, firmaer og fonde. Derfor er der til stadighed behov for at styrke indsatsen med at søge midler for at sikre foreningens eksistensgrundlag.

Frivillig på hospice i Mou

Af Viggo Uttrup, frivillig

Pedel Karl Søbygge i aktion
bakket op af sygeplejerske Camilla Højgaard

Hvordan flytter man et hospice? Jo, en ledelse og en flok ildsjæle går i gang med logistikken, og når processen er i gang, styrer to kvikke piger, Camilla og Kirsten, det hele med en forbavsende ro, med korte beskeder over mobilen og giver en hånd med hist og her. Som frivillig var det en fornøjelse at være med i flytteprocessen. I modsætningen til de opgaver vi normalt varetager, i dagligdagen på hospice, så var vi for en gangs skyld flere frivillige, der arbejdede sammen. Flyttearbejdet foregik i arbejdshold, hvor vi sammen pakkede ud, lagde på plads og ryddede op. Det gav anledning til mangen god snak midt i flytterodet. I løbet af forbavsende kort tid var det hele (næsten) på plads, og patienterne kunne flytte ind.

Fungerede hospice så i de nye omgivelser? Jo! – for det dygtige og engagerede personale var jo det samme som på Kastetvej. Forholdene for os frivillige var egentlig lettere end på Kastetvej. Vi havde kun ét rum at holde styr på: En rummelige spise- og opholdsstue. Vi skulle gå færre skridt i Mou, modsat sygeplejerskerne, der havde langt til de yderste patientstuer. Det forekom mig, at vi i disse omgivelser havde kontakt med flere patienter og pårørende, end vi var vant til i Aalborg. Der var jo kun ét samlingssted. Tit kom de pårørende i grupper, fordi familierne oftere kørte sammen, pga. den længere transport, og de gav sig god tid til besøget. Det bidragede til gode oplevelser. En enkelt dag oplevede jeg, at der var 18 gæster ved aftenbordet.

En dag faldt jeg i snak med en pårørende, der hver dag var på hospice hos sin kone. Vi kom til at snakke biler, og jeg røbede, at jeg havde en lille åben MG. Han var meget interesseret, så da jeg nogle dage senere havde vagt, og vejret var strålende, kørte jeg til Mou i MG-en og bød ham på en køretur i omegnen. Det må have været et godt afbræk i hverdagen – han blev i hvert fald glad.

De seks måneder, hvor hospice var i Mou, gik hurtigt. Tilbageflytningen gik ligeså smertefrit som udflytningen, og dét var altså dejligt at komme tilbage i den gamle nu nyrenoverede bygning på Kastetvej – det var som at komme hjem.

Kamillus Caféen – et tilbud til efterladte

Af Annie Sørensen, bruger af Caféen

I forbindelse med et af de kvartalsvise møder for efterladte (arrangeret af hospice og Det Palliative Team) for godt et år siden var der et stort ønske om at mødes med andre, der også havde mistet. Man savnede et sted, hvor man kunne mødes med ligestillede og udveksle erfaringer i et socialt samvær.

Det resulterede i, at Kamillus Caféen blev oprettet og startede i oktober 2011. Caféen har til huse i Kamillus´s lokaler i underetagen på KamillianerGaardens Hospice.

Bruger af Kamillus Caféen Annie Sørensen sammen med sygeplejerske Lise Winge Dagen

Der er åbent 1. søndag i måneden fra kl. 14 til kl. 16 og 3. mandag om måneden fra kl. 19 til kl. 21.

Der er altid 2 frivillige personer til at modtage deltagerne - de sørger også for kaffe og brød.

Det er rigtigt dejligt at mødes der, og være sammen med andre, der har oplevet at miste en person, de havde kær. Vi er nogle, der har været med fra starten og bliver ved med at komme. Andre har kun brug for at komme i en kort periode og dermed blive hjulpet videre i livet. Det er godt, at der ikke er nogen tidsbegrænsning i forhold til, hvor længe vi som efterladte kan komme i caféen.

Jeg tror, jeg på gruppens vegne kan sige en stor tak for initiativet til, at Caféen på denne måde er startet. Også en stor tak til de frivillige fra Kamillus, der troligt møder op hver gang, der er møde.

Vort store vindue ud mod haven sikrer et dejligt lysindfald

”Jeg følte, jeg sad midt på en byggeplads!”

Af Grete Schärfe, tidligere sygeplejerske på KamillianerGaarden

”Hvordan gør jeg rent uden vand og klude?”

”Hvad gør jeg, når jeg skal gøre rent på 3. sal, rengøringsvognen står i kælderen, og elevatoren er i stykker?”

”Og hvad stiller jeg op med et kældergulv, der er dækket af 35 cm vand?”

Det er nogle af de udfordringer, den snart 38-årige Heidi Willer stod overfor, da hun under ombygningen af hospice var eneste rengøringsassistent på KamillianerGaarden.

Vi sidder i samtalerummet i den nu renoverede bygning for at få en snak om hendes oplevelser under ombygningen. Hendes smil, direkte blik og faste håndtryk har givet mig mistanke om, at her er en kvinde med mod på livet.

Heidi Willer er uddannet service-assistent og har arbejdet otte år i sygehus-regi, inden hun for to et halvt år siden sagde ja til at arbejde halvdags på KamillianerGaarden. Den anden halve tid gør hun rent på smerteklinikken.

Sommeren 2012 blev en epoke i Heidis karriere, som hun sent vil glemme. Med smil på læben og liv i de mørke øjne beretter hun om den usædvanlige arbejdssituation.

Ved du godt, der står vand i kælderen?

Der var lavet en vejledende, overordnet plan, der gik ud på, at jeg skulle gøre rent i Det Palliative Team, på 3. sal, på trappen og i kælderen. Men jeg vidste aldrig, hvad der ventede mig, når jeg mødte ind på arbejde. Som den dag, hvor jeg kom fra smerteklinikken kl. 10.30 og en håndværker spurgte: ”Ved du godt, at der står vand i kælderen?”

Der havde været slukket for strømmen, hvilket betød, at nødslusen var blevet sat ud af drift, samtidig med, at der havde været et kraftigt regnvejr. Jeg gik ned ad trappen og så til min skræk, at vandet stod op til det første trin. Jeg kørte elevatoren op, så den ikke blev oversvømmet, og så var det bare med at få smøget benklæderne op og vade ud i det beskidte vand for at inspicere skadens omfang. Alt imens guidede Karl (red.: pedellen, som var flyttet med til Mou) mig gennem telefonen om, hvor jeg skulle gå hen, og hvad jeg skulle gøre. Bagefter gik jeg runden igen med kameraet for at dokumentere skaderne overfor forsikringsselskabet. Der blev brugt godt med sæbe, da jeg tog bad bagefter!

Fragtmænd på afveje

Der var tre gange, hvor jeg især havde brug for Karl: Da der var vand i kælderen, da elevatoren var i stykker, og da vi ikke havde vand. Karl og jeg har joket med, at jeg har oplevet ligeså meget på KamillianerGaarden i det halve år ombygningen stod på, som de andre har oplevet i 10 år!

Rent fysisk var det hårdt. Der var ingen kolleger, der lige kunne give en hånd, hvis noget tungt skulle flyttes. Så måtte jeg lave en aftale med Karl. Jeg var meget afhængig af ham. Og han af mig. Vi fik et nært samarbejde.

Et nært samarbejde fik Heidi også med håndværkerne. Hun tilpassede sit arbejde i forhold til, hvor langt de var. De informerede hende om, hvornår en mur skulle væltes, hvornår der blev slukket for vandet og for strømmen. De kom og spurgte om ting, de stod og manglede og om hun f.eks. vidste noget om el-tavlen. Og hun var tit ventet, når hun kom kl. 10.30, for det var hende, der havde nøgler til de forskellige rum.

Fragtmændene fik hun også en del at gøre med – når de kom til KamillianerGaarden med varer, der skulle have været til Mou! Og omvendt: Når f.eks. alle klude og mopper var blevet kørt til Mou, så Heidi stod uden disse nødvendige hjælpemidler på Kastetvej.

En af udfordringerne var at undvære vand. Nogle dage blev der lukket for vandet mellem kl. 8 og 11. Så gjaldt det om at afpasse sine toiletbesøg derefter – og at have fyldt spande op med vand forinden.

En anden udfordring var at holde varmen, når vinduerne var fjernet og mure var væltet. Heidi fik dispensation fra uniformsreglementet og gik i overtøj indendørs.

På et tidspunkt fik vi nogle el-radiatorer, som jeg gik rundt og uddelte til dem, der arbejdede i Det Palliative Team.

Nu falder huset sammen!

Og så var der støjen. Nogle gange blev der boret og banket så meget, at jeg tænkte: ”Nu falder huset sammen!” Vi var nødt til at råbe til hinanden for at overdøve larmen, og sekretæren kunne ikke tale i telefon, for hun kunne intet høre for støjen. Når larmen så pludselig hørte op, blev vi ved med at stå og råbe, fordi vi ikke havde nået at skrue ned for volumen. Det var ret komisk. Jeg følte somme tider, jeg sad midt på en byggeplads. Jeg flyttede også min rengøringsvogn fra kælderen til undervisningslokalet på 3. sal, da det var det eneste sted, der ikke var dækket af rødt støv.

Var det ikke lidt nedslående at gå og gøre rent i et hus, der hurtigt blev så snavset igen?

Der var også nogle gange, når håndværkerne gik, hvor jeg lige havde vasket gulv, at de nærmest undskyldte med, at det da vist var Molbo-arbejde, jeg lavede. Men jeg svarede: ”Ja, men jeg kommer igen i morgen!” De tilkendegav ofte, at de påskønnede, hvad jeg lavede. Og de vidste, hvornår jeg skulle på ferie. Det var en anerkendelse i sig selv. Jeg følte mig i den grad set. Det skal de have ros for.

Heidi nægter, at hun følte sig ensom under ombyg-

ningen. Foruden håndværkerne så hun også en del til Det Palliative Team, som hun lavede kaffe til – og drak kaffe sammen med hver dag. ”Nu ved jeg lige nøjagtig, hvem der drikker kaffe, og hvem der drikker te i Det Palliative Team”, ler hun.

At tænke ud af boksen

Mit førstehåndsindtryk af Heidi som et menneske med mod på livet, var vist ikke helt galt. Her er ingen jamren over groteske opgaver eller urimelige arbejdsforhold. Tværtimod.

Det er umanerligt fedt, at man har klaret nogle udfordringer, som ikke lige står i planen. At gøre noget ud over det sædvanlige og tænke ud af boksen. Det var hårdt, men det var et godt afbræk i dagligdagen. Det har været spændende og udviklende. Noget, der har krævet omstillingsparathed, fleksibilitet og selvstændighed, og affødt mange grin og smil i forløbet. Og så har det været interessant at følge hele processen kontinuerligt fra dag ét, hvor hospice så at sige blev brudt ned, til det var bygget op igen.

Og den gæve kvinde slutter:

Jeg har altid været modstander af at sige om mit arbejde, at det bare er rengøring. Det er at forklejne sin egen arbejdsindsats. Man skal helst være stolt af sit arbejde. Vi har alle sammen et ansvar for, at huset fungerer. Og som professionelle må vi tage det ansvar på os.

Sådan. Mennesker med faglig stolthed har altid aftvunget mig respekt. Vel at mærke, når de har noget at have stoltheden i.

Jeg tror, det er sådan et menneske, jeg lige har mødt.

Home sweet home

Af Mette Albæk Christensen, sygeplejerske

I de sidste dage af oktober flyttede KamillianerGaardens Hospice tilbage til Kastetvej, i Aalborg. Vi glædede os alle til at komme ”hjem”. Tilbage til en hverdag, hvor de fleste igen fik en kortere og lettere vej til arbejde. Tilbage til et hus, som ikke emmede af noget midlertidigt. Flytningen gik fantastisk godt. Det var imponerende at opleve, hvordan vi flyttede med patienter og alt vores habengut. Alt, og alle, kom med hjem ved hjælp af nogle dygtige flyttekoordinatorer (to sygeplejersker, der planlagde og ledede flytningen) – samt Falck og Øbro Flytteforretning.

Da vi landede ”hjemme” på Kastetvej, var det for en stund slut med euforien – mange ting i huset – KamillianerGaarden – var ikke i orden. Som ved alle indflytninger tager det tid at komme på plads, tage huset i anvendelse og få den stemning frem, der er i et aktivt, beboet hus. Og det var på mange måder et nyt hus, vi tog i besiddelse. Filosof Jørgen Husted sagde engang til en undervisning, jeg deltog i: ”Sygeplejersker kan ikke ledes, kun vejledes”. Dette måtte vi i sandhed erkende. Alle havde en mening om, hvor og hvordan ”i vores nye hus”. Dét, der den ene dag havde plads i én skuffe, var næste dag flyttet til en anden, og sådan blev vi ved. Lige indtil én dag, hvor en sygeplejerske; Bodil Kristensen, greb DYMOmaskinen og lavede mærkater til alle skuffer og skabe. På den måde fik Bodil markeret, hvor tingene skulle være. Slut med anarkiet.

Nu er vi efterhånden ved at være dér, hvor huset igen er hyggeligt, og ikke mindst funktionelt, efter en del omrokeringer, og Bodils resolutte punktum for dem. Der er dog stadig nogle få anarkister, (drillepinde) der flytter lidt rundt på møblerne i ny og næ.

Ved frivilliges arbejdskraft hænger de gammelkendte malerier igen på væggene. Men med andre placeringer, og de nye møbler og nye farver på væggene, understreges andre og nye nuancer i malerierne, til glæde for os alle. Mary K. Larsen, der er økonoma, blev dog ked af, at ”hendes” tulipanmaleri, der tidligere hang i køkkenet, var forsvundet op i dagligstuen. Det er der blevet rådet bod på, idet der fluks er blevet lavet et nyt blomsterbillede til hende, som kompensation. Sådan er det her på hospice.

På patientstuerne er der mange af vores ønsker om forbedringer, der er blevet opfyldt. Loftlifte har gjort forflytninger lettere og mere behagelige for både patienter og personale. Sengebordene er blevet langt mere mobile og fleksible. Vinduerne er ikke længere utætte. Der er nu rigeligt med elstik bag sengen, så der er god plads til mobiltelefoner, pc’er og andet elektrisk udstyr, der skal oplades, og vi undgår ledninger omkring sengen. Med iltudtag på hver patientstue, står der ikke længere transportable iltmaskiner og brummer på badeværelserne.

Den udvidede depotplads, og etablering af et såkaldt briksystem, har skabt basis for at systematik nu også kan blive realiseret i håndteringen af linned og depotvarer – noget, der ikke tidligere har været let at skabe på dét område, på hospice. Briksystemet letter, vha. mobile scannere, og de forskellige varekoder, bestillingen af varer, som sker via Centraldepotet på Aalborg Universitetshospital. Nattevagterne er dermed fri for detektivarbejdet med at finde ud af, hvad vi mangler, og vi kan alle sammen lettere finde, hvad vi skal bruge. Jette G. Carlsen, vores ”ordensfe”, ikke mindst i depoterne, behøver heller ikke længere at grue for at komme tilbage til hospice, når hun har holdt ferie.

Vores køkkenpiger nød det køkken, de havde til rå-

dighed i Mou, hvor Plejecenterets køkken var på størrelse med Europahallen (i Aalborg Kongres og Kultur Center) – så lige dét var lidt svære at sige farvel til ved tilbageflytningen. Til gengæld er køkkenet i KamillianerGaarden blevet udstyret med både et walk-in køleskab og et walk-in fryseskab, så der nu er god plads til alle de lækkerier køkkenpigerne laver. Når personalegruppen, som det er tilfældet på hospice, udgøres af flest kvinder, tilmed med en gennemsnitalder på +50, kan et walk-in køleskab til tider betragtes som et helt personalegode. Udover denne mulige personale-svalende effekt, gør køkkenets nye walk-in skabe serveringen af aftensmaden langt lettere. Hvor aftenvagterne tidligere skulle stå på hovedet i køleskabet, kan en færdigpakket vogn, hvor aftensmaden er anrettet, nu blot afhentes i walk-in køleskabet og køres op til den fælles spisestue på anden etage.

Tilbageflytningen har også dokumenteret rigtigheden i sætningen: Det er ikke let at lære gamle hunde nye tricks. Flere gange har en sygeplejerske f.eks. været på vej ind i kopirummet for at lade vandet – kopirummet er nu placeret, hvor der tidligere var personaletoilet. Vagtstuen er nu placeret en etage højere. Det kan derfor godt være at man går hen til den rette patientstue – men er på den forkerte etage, eller går op, når man skal ned. I starten kunne vi heller ikke finde vores ledere – men vi har nu fundet dem igen. Den ene har nu kontor i det gamle bibliotek og den anden har flyttet sit kontor ud i forgangen.

Vores ”blæksprutte” Karl Søbygge, der også er pedel, har med renoveringen endelig fået et værksted, der er placeret i kælderen. Hans hidtidige – og mange årige – tilholdssted har været blandt varmerør og i skunken. Da vi pakkede hospice ned i Mou, for at flytte tilbage til KamillianerGaarden, var der mange ting, som ikke umiddelbart havde en plads i Aalborg. Standardbemærkningen blev: ”Skriv rum K2 på flyttekassen”. De kasser blev der mange af, og ”K2” var Karls nye værksted. Derfor var det slet ikke til at finde Karl på hans kontor, da vi var tilbage i KamillianerGaarden, men nu er Karl ved at have tilbageerobret sit værksted, så det er muligt at se, om han er i sit nye værksted.

Jeg spurgte en patient, som først var indlagt på hospice i Mou, og senere blev indlagt igen, men denne gang på KamillianerGaarden, hvor der var bedst at være. Hun svarede: ”Begge steder har været rigtig gode”. Så vi må sande, at trods de ny renoverede lokaler, og det nye inventar, er det menneskene i huset, mere end omgivelserne, der udgør KamillianerGaardens Hospice. Men dejligt er det, at være tilbage.

KamillianerGaardens nye inventar →

Frivillig Viggo Uttrup og musikterapeut Signe Marie Lindstrøm
ved årets sommerudflugt for frivillige og personale
til Bramslev Bakker ved Mariager Fjord

Musikterapi i onkologi, en beretning fra en konference i Italien

Af Signe Marie Lindstrøm, musikterapeut cand. mag.

I efteråret fik jeg den store chance at formidle mit arbejde på konferencen: ” First Italian Meeting of Music Therapy in Oncology” i Biella nær Napoli. Konferencen blev arrangeret af en privat fond ” The Edo ed Elvo Tempia Foundation ONLUS” i samarbejde med en onkologisk afdeling på det lokale hospital. Formålet var at afdække strømninger, forskning og danne netværk indenfor europæisk musikterapeutisk kræftbehandling. I Italien bliver musikterapien mere og mere integreret, også i det somatiske sygehussystem. For eksempel bliver det nye hospital i Biella bygget med et stort lækkert musikterapirum. Da der i Italien mangler professionel træning af musikterapeuter var konferencen også første skridt i udviklingen af en ny onkologisk specialistuddannelse for musikterapeuter. Jeg er efterfølgende blevet inviteret som gæsteunderviser på netop denne uddannelse i begyndelsen af 2014.

Der var 200 meget forskellige deltagere til konferencen, lige fra musikterapi- og psykologistuderende til toppolitikere, hvoraf nogle få var fra andre lande end Italien. Konferencens tætpakkede program indeholdt otte meget inspirerende præsentationer af musikterapeutisk arbejde, som dækkede hele det onkologiske spektrum (både i forbindelse med forebyggelse, arbejde med specifikke patientgrupper eksempelvis brystkræftopererede, børneonkologi, hospicemusikterapi og sorggrupper for efterladte). Derudover var to åbne rundbordsdiskussioner, hvor alle oplægsholdere diskuterede spørgsmål fra salen.

Min præsentation, der foregik på engelsk og blev simultantolket til italiensk, byggede på strømninger i dansk musikterapi indenfor det palliative felt, forskning, teori og egne cases belyst gennem levende musik (lyre, guitar og sange), lydklip fra musikimprovisationer med hospicepatienter og tegninger lavet af patienter. Det var meget spændende at deltage og dermed mærke, at min baggrund – med afsæt i den danske uddannelse, der har højt internationalt niveau, og med godt 4 års erfaringer fra forløb med patienter og pårørende på Kamillianer-Gaardens Hospice – giver mig en god ballast til at drøfte generelle problematikker og imødekomme komplekse spørgsmål, også i de lune Middelhavsvinde.

Genindvielse af Hospice, oktober 2012

Mel: Sneflokke kommer vrimlende

Sangen blev sunget af personalet i Det Palliative Team, ved indvielsen af KamillianerGaardens Hospice.
Sangen er skrevet af Susanne Gerberg Madsen, palliationssygeplejerske i Det Palliative Team.

Håndværkerne kom vrimlende,
Ja ind ad døren trimlende
Som var de sendt fra himlene
Vi tror mindst hundred mand!
Der huller blev i murene
Det skælvede i fugerne
Så slemt at væk fløj duerne
Team Palle holdte stand!

Og oppe i gardinerne
Og på PC maskinerne
Og ude på latrinerne
Støv måtte børstes af
Og når vi frøs om næserne
Vi tændte varmeblæserne
Det blafrede i flæserne
Og så slog strømmen fra!!

Og tog vi telefonerne
Så gik de til makronerne
Og bankede op pylonerne
Til trappetårnet høj
Nu snupper de ski ruderne
Sa'e Niels som var bebuderen
Vi følte os som skuderne
I al vort varme tøj

Vi må nok sig' at kvinderne
I dette spil var vinderne
Vi rødme fik i kinderne
Vi næsten lå på lur..
For alle handymænderne
Med værktøj der i hænderne
Fra mester og til svenderne
Ku gi' en hedetur

Nu er vi ikke frysende
Ej hostende og nysene
Og over kulden gysende
Nu er her rart igen
Vi syn's, det er henrivende
Vel nærmest ubeskrivende
Særledes helt oprivende
At I er kommet hjem !!!

Sygeplejerske Annette Petersen
i medicinrummet i Mou

Sygeplejerskerne Pia Poulsen og
Karin Nørgaard Olesen i samtale

Sygeplejerskerne Mette Albæk Christensen og Stig Abrahamsen på sygeplejekontoret i Mou

Arbejdsmiljørepræsentanten beretter

Af Bodil Kristensen, sygeplejerske, arbejdsmiljørepræsentant

2012 blev året med megen omskiftelighed. Både som arbejdsmiljørepræsentant og personligt har det været spændende at deltage i Projekt Fremtidssikring af indretningen på KamillianerGaardens Hospice

Overordnet set forløb planlægningsfasen roligt. Udflytningen til Mou Plejecenter forløb acceptabelt, og opholdet i Mou forløb meget tilfredsstillende - meget bedre end frygtet. Tilbageflytningen til KamillianerGaarden forløb ligeledes godt, men det ny-renoverede hus bød på flere udfordringer, end vi havde forestillet os.

Personalet og patienter flyttede i maj til Mou Plejecenter. Det daglige arbejdsmiljø var dermed sikret i gode rammer, imens håndværkerne arbejdede med renoveringen på KamillianerGaarden. På Mou Plejecenter var der god plads til patienter og pårørende, idet patientstuerne hver udgjorde en toværelses ældrebolig med integreret køkken. Alle patientstuerne havde en lille altan, som var et godt alternativ til hospicehaven ved KamillianerGaarden, og de blev benyttet meget i det omskiftelige sommervejr. På Mou Plejecenter var der flere gode rum på 3. etage til kontorer og personalespisestue. Et personaleværelse med to senge var der også plads til, hvilket var væsentligt, idet en stor del af personalet havde fået en længere transport til arbejdet. De frivillige, der også var med i Mou, bidragede med at skabe hygge både inde, f.eks. i spisestuen, på gangene og trappeafsatser, og ude bl.a. med blomsterkrukker og havemøbler. Plejecenterets rum var lyse og varme, men indeklimaet var nogle dage tæt og ubehageligt. Trods det, var den største udfordring, for de fleste, transporten til Mou.

Vi så alle forventningsfulde hen til den dag, hvor vi skulle vende tilbage til Kastetvej og KamillianerGaarden. Vi var meget optaget af at få alt planlagt godt, således at vi straks kunne tage de nyindrettede patientstuer, kontorerne og depotrummene i brug. Men der kom ”ridser i lakken” for håndværkerne var ikke færdige med deres arbejde på tidspunktet for tilbageflytningen. Møbler og flyttegods måtte derfor presses ind i et snavset og ufærdigt hus. Arbejdsmiljøet var således hverken veltilrettelagt eller godt, men viljen var til stede, og i fællesskab nåede vi frem til dagene med officiel indvielse og åbent hus.

Efter åbent hus arrangementet blev hele KamillianerGaarden grundigt rengjort. Derefter var der klart til, at patienterne også kunne ankomme til hver deres nye stue.

Det tog lidt tid inden vi fik helt styr på de nye placeringer for hjælpemidler og sygeplejeartikler, derfor måtte vi løbe lidt ekstra rundt i starten. Efter tilbageflytningen skulle vi også undervises i, og lære at betjene, de nye installationer som ilt, loftlifte, senge, sengeborde og kaffeautomater.

Nu er brugsanvisninger og instrukser på rette plads, og vi nyder allerede fordelene ved bl.a. vores nye senge, hvor fodende- og hovedgavle kan fjernes, så plejen af patienterne bliver lettere. Vi øver os i de funktioner som liftene i loftet åbner mulighed for, og med dem har det fysiske arbejdsmiljø virkelig fået et løft. Pladerne på sengebordene kan uden de store manøvrer vendes, så bordet kan anvendes fra begge sider. Der er også blevet mere gulvplads på patientstuerne, idet stumtjeneren er skiftet ud med en knagerække på væggen.

Grundlaget for ombygningsprocessen var, udover brugernes konkrete ønsker, en arbejdspladsvurdering, der blev udarbejdet i 2010. Den dokumenterede, at der var et problem med megen uro og støj på personalekontoret. Efter renoveringen er det bestemt blevet bedre. Personalekontoret er nu udstyret med lyddæmpende loftsplader, der er et større vinduesareal, og computerne har fået en bedre placering. Et mindre rum, der er inkluderet i personalekontoret, fungerer desuden som stillerum. Trods lidt flere kvadratmeter, er der ikke kommet flere arbejdspladser på personalekontoret, men det fungerer betydeligt bedre.

Som led i renoveringen er etableret et trappetårn. Tårnet er opført som en tilbygning, for at give bedre plads til spise- og dagligstue. Den nye trappe er god at gå på, men tilbygningen, der udgør trapperummet, er ikke opvarmet, og rummet er derfor meget koldt på en vinterdag. Pga. risiko for alvorlige fald bliver trappen udbedret med sikkerhedsnet. Det er desuden vanskeligt at åbne dørene ud til trappetårnet, når man f.eks. har en serveringsbakke i hænderne. Vi arbejder aktuelt med en løsning på dette problem, men alt i alt har trappetårnet ikke bidraget positivt til det fysiske arbejdsmiljø...

I 2013 skal vi først og fremmest arbejde videre med at løse de sidste fejl og mangler fra renoveringsfasen, ligesom vi skal arbejde videre med at få indrettet rummene helt optimalt.

Fra hospiceledelsens side har man ønsket at understrege den betydningsfulde ekstra indsats som personalet har bidraget med i 2012. Personalet er derfor blevet betænkt med gaver som anerkendelse for medansvar og udholdenhed. I foråret fik alle en Kay Bojesen figur, og med udgangen af året har vi alle modtaget en bonus på 5.000 kr.

Tak for samarbejdet til alle kollegaer og medlemmer af styregruppen.

Fagligt samvær i Sofies Bio

Af Annette Petersen, sygeplejerske, tillidsrepræsentant

”Her har jeg aldrig været før” udtalte en af min kolleger, da vi var seks kollegaer, der sammen var taget i Sofie Bio i Dansk Sygeplejeråds Kreds Nordjylland.

Det hører til mine opgaver som tillidsrepræsentant på KamillianerGaardens Hospice, at orientere om de aktiviteter som Dansk Sygeplejeråd arrangerer, og denne aften havde Kreds Nordjylland inviteret i Sofie Bio.

Aftenen blev indledt med, at en repræsentant fra Sygeplejeetisk Råd fortalte om rådets arbejde, og indledningen skabte, sammen med filmen: ”My sisters keeper”, rammen for denne aften. Filmen handler om en familie med et barn, der har leukæmi. Filmen rejser dilemmaer som; Hvor langt vil man gå for at redde et sygt barn, om retten til at sige til og fra overfor behandling, om retten til at bestemme over sin egen krop og sit eget liv, og retten til at dø, som man vil. Netop de etiske dilemmaer vi ofte konfronteres med, når døden er nærtstående.

I vores arbejde, som sygeplejerske på KamillianerGaardens Hospice, bliver vi dagligt konfronteret med de etiske dilemmaer, som filmen berører. Det er derfor vigtigt, at vi som sygeplejersker aktivt deltager i de diskussioner, som vedrører etiske dilemmaer ved livets afslutning. Vi ved, at hvis der ydes en kvalificeret palliativ indsats, får den døende og dennes familie bedre betingelser for en værdig død. At aftenens emne føles meget vedkommende, gør sådan en aften, i fællesskab med 100 andre nordjyske sygeplejersker, til en god aften.

Den 12. maj kl. 4.00 ringede vækkeuret hos seks sygeplejersker fra KamillianerGaardens Hospice. De skulle til København for at deltage i afslutningen på Sygeplejens År, som skulle foregå i Tivolis Koncertsal. Det blev en festdag, hvor internationale sygeplejeforskere, på hver deres måde, gjorde opmærksom på, at sygeplejersker har indflydelse og spiller en central rolle i forhold til befolkningen og dennes sundhed. Det blev fremhævet, at det er vigtigt, at vi som sygeplejersker tager aktiv del i sundhedsdebatter.

Det blev en festlig afslutning på Sygeplejens År, hvor vi, som sygeplejersker, mærkede et fællesskab fyldt med glæde, stolthed og en stor faglighed.

Billeder fra indvielsen →

Spaz på KamillianerGaarden

Af Pia Poulsen, sygeplejerske

Spazgruppen, kan siges at være KamillianerGaardens Hospices personaleforening. Den blev oprettet i efteråret 2008 med det formål at arrangere sociale aktiviteter for de ansatte. Det er gennem årene blevet til mange gode og sjove oplevelser og arrangementer for personalet. Året 2012 har budt på fire forskellige arrangementer.

I januar stod det i forkælelsens tegn – kodeordene var luksus, afslapning og ro. Turen gik til Romulus – Spa og Wellness i Skallerup Klit. Her kunne vi, i en fantastisk atmosfære og æstetiske omgivelser, nyde termalbade, dampbade, sauna, koldtvandskar og massagebænk. Udendørs var en spa, hvor vi kunne sidde i det varme vand og nyde udsigten over Vesterhavet. Det med roen blev dog lidt svært at opretholde med 13 kvinder samlet omkring koldtvandskarret. Der blev lidt hvinen og snak – for som en sagde: ”Når man nedsænker sit legeme i 8 grader varmt vand, må man vel have lov at skrige”. Vi blev en smule forlegne og fik røde ører, da vi meget pænt, men bestemt blev bedt om at dæmpe os.

Det er også blevet til biograftur med efterfølgende cafebesøg, til bowling aften med spisning samt til kvindeløb for alle de aktive (lidt diskriminerende, da der også er mænd ansat på hospice).

I december måned flyttede ”nisserne” så ind på KamillianerGaarden. Der var både de sjove, de søde og dem, der rigtig kunne drille. Der blev pyntet op med bånd, sløjfer og kasseret (!) jule- og påskepynt på ”chefernes” kontorer. Afdelingssygeplejerske Carol Ann´s kontor blev til et gavehav, da alt på skrivebordet var sirligt pakket ind i julepapir og med sløjfer. I køkkenet var der rødt bånd omkring flasken med kulør og omkring piskerisene, og køkkenets leder Marys skrabekalender var skrabet længe før jul. Underligt nok var mælk og fløde blevet blåt dagen før juleaften. Musikterapeut Signes kontor var indpakket i Vita Wrap. Omklædningsskabe var pyntet med kravlenisser, åbnede chokoladekalendere, balloner, lys og små overraskelser. Tøj fik på mystisk vis vendt vrangen ud og snørebånd blev bundet sammen. Skabe blev plasteret sammen med englehud (plaster) og der var ”englesnot” i nøglehullerne. December måned blev anderledes og festlig, og gav mange spekulationer om, hvem der mon var nisse for hvem.

Billeder fra åbent hus →

Mål for 2013

Af Carol Ann Kiel, afdelingssygeplejerske/souschef og Anette Agerbæk, hospicechef

Fremtidssikring af KamillianerGaardens lokaler og inventar

Gennem hele 2012 har alle på hospice arbejdet med Projekt Fremtidssikring, hvor KamillianerGaarden har gennemgået en renovering, herunder en energirenovering, og en stor del af inventaret og alle møbler er udskiftet. Hospicedriften har fra maj til november foregået på Mou Plejecenter. Når regnskabet for projektet foreligger, tages der stilling til i hvilken grad det er muligt at udføre yderligere, manglende delprojekter.

Udvidelse af KamillianerGaardens Hospice til 15 hospicepladser

Region Nordjylland har besluttet at KamillianerGaardens Hospice skal udvides med yderligere tre hospicepladser i 2014. I foråret 2013 starter planlægningen og projekteringen af udvidelsen. Hospicebestyrelsen har besluttet at indgå aftale med bygherrerådgiver Erik Kløve, som tidligere har arbejdet for KamillianerGaardens Hospice.

Faglig udvikling

Der udføres løbende en ajourføring af de kliniske retningslinjer, der ligger til grund for pleje og behandling på hospice. Personalegruppen spænder over et bredt videns- og kompetenceområde. De store videns ressourcer, og ekspertiser, anvendes i arbejdet på KamillianerGaardens Hospice, samtidig med at der skabes sammenhæng til de nationale kliniske retningslinjer for den palliative indsats, som er under udarbejdelse i regi af DMCG-PAL.

Der arbejdes med opkvalificering af de daglige konferencer på hospice, hvor nye metoder til konferencerne afprøves og evalueres.

Som tidligere år tilbyder KamillianerGaardens Hospice, i samarbejde med Det Palliative Team, ugekurser i palliation for vore samarbejdspartnere i sundhedsvæsenet. Vi oplever en meget stor søgning til kurserne.

Personalet uddannes løbende for at matche patienternes og de pårørendes behov, og for at vores indsats på hospice kan være på forkant med den nyeste viden og udvikling på det palliative område. Den enkelte uddannes på længere- eller korterevarende uddannelser, konferencer og temadage. Derudover gennemføres der fagaftener og temadage for det samlede personale.

Der arbejdes målrettet med indførelse og brug af EORTC skemaer, skemaer hvori patienterne skal udtrykke, hvordan de har det.

De sidste år har vi arbejdet med at målrette anvendelsen af Basal Stimulation og Neuropædagogik til den palliative pleje og behandling. En arbejdsgruppe har arbejdet med temaet og der har været holdt undervisningsdage og refleksionsøvelser. Koncepterne er nu implementeret som en naturlig del af plejen og behandlingen af de uhelbredeligt syge og døende patienter. Koncepterne skal nu holdes ved lige og videreudvikles i samarbejde med Det Palliative Team.

Nyt tilbud til patienter, der udskrives

Køkkenet tilbyder, at patienter, der udskrives fra KamillianerGaardens Hospice, kan købe en madpakke med hjem til den første dag.

Virksomhedsoverdragelse af Hospice Vendsyssel

Hospice Vendsyssel har fungeret med 6 hospicepladser i lejede lokaler i Frederikshavn siden den 1. april 2008, under samme bestyrelse som KamillianerGaardens Hospice.

Bestyrelsen for Hospice Vendsyssel er nu, med Niels Sloth som rådgiver og Grontmij som bygherrerådgiver, i gang med at projektere et nyt hospice med plads til 9 patienter. Den nye bygning skal være klar til indflytning i sommeren 2013.

Pr. 1. juli 2013 virksomhedsoverdrages Hospice Vendsyssel til sin egen bestyrelse.

Den fremtidige palliative indsats i Region Nordjylland

Region Nordjylland har nedsat en udviklingsgruppe på det palliative område. Der arbejdes for øjeblikket med temaerne: Etablering af en fælles regional vagtordning på det palliative område, og: Fælles organisering af lægerne i de palliative teams.

Den palliative indsats i Danmark

Hospice er involveret i DMCG-PAL´s (Dansk Multidisciplinær Cancer Gruppe for Palliativ Indsats) arbejde med, på nationalt plan, at udarbejde kliniske retningslinjer, uddannelsesbeskrivelse og Dansk Palliativ Database.

Tak!

Af Anette Agerbæk, hospicechef

KamillianerGaardens Hospice har i 2012 med glæde og taknemmelighed modtaget økonomisk støtte fra:

Bjerg arkitektur a/s ved Kjeld Bjerg til ”Ugens buket” til vasen på trappeopgangen.

Legetøjsbutikken Spiloppen i Års. En tidligere pårørende og ejer af legetøjsbutikken har givet julegaver til børnene, der var pårørende på hospice juleaften. Ejeren af legetøjsbutikken har indført julegaverne som en tradition.

De pårørende til Jytte Helen Arendt har doneret 10.000 kr. fra boet.

Følgende fonde har, efter ansøgning, doneret beløb til renoveringen, der er foretaget på KamillianerGaardens Hospice i 2012. Disse donationer har gjort renoveringen mulig:

Den A.P. Møllerske Støttefond	2.000.000 kr.
Det Obelske Familiefond	1.500.000 kr.
Knud Højgaards Fond	1.000.000 kr.
Augustinus Fonden	250.000 kr.
Vanggaard Fonden	25.000 kr.
Ejendomsmæglernes Fond, Aalborg	15.000 kr.
Odd Fellow Ordenens Hospice Fond	10.000 kr.
Hospicefonden Danmark	40.000 kr.

Flere pårørende og organisationer har foræret hospice gaver i form af ting eller penge, og mange har sendt breve og små hilsener, som vi har modtaget med stor glæde. Gaverne vil blive brugt til glæde og gavn for patienter, pårørende og personalet.

Tusind tak!

BILAG

KVANTITATIVE DATA

Af Jette Bjørn Bjørnes, sekretær

KamillianerGaardens Hospice har i perioden 01.01.2012-31.12.2012 modtaget i alt 268 henvisninger angående borgere, som opfyldte visitationskriterierne.

Henvist og indlagt
201 patienter blev indlagt på KamillianerGaardens Hospice. Heraf er:
► 163 patienter afgået ved døden ~ 81,1 %
► 28 patienter blev udskrevet til eget hjem ~ 13,9 %
► 5 patienter blev udskrevet til sygehus ~ 2,5 %
► 5 patienter var fortsat indlagt ~ 2,5 %

De 201 patienter var indlagt fra 2 til 104 døgn, sammenlagt 3611 døgn. Dette svarer til en gennemsnitlig indlæggelsestid på 18 døgn og en belægningsprocent på 82,5.

Kommentar
Gennemsnitlig indlæggelsestid:
I 2010: 17 døgn
I 2011: 16 døgn
I 2012: 18 døgn

Indlæggelsestiden
► 01-07 dage: 65 patienter ~ 32,3 %
► 08-14 dage: 41 patienter ~ 20,4 %
► 15-21 dage: 39 patienter ~ 19,4 %
► 22-28 dage: 22 patienter ~ 11,0 %
► 29-56 dage: 27 patienter ~ 13,4 %
► >56 dage: 7 patienter ~ 3,5 %

Kommentar
52,7 % af patienterne var indlagt i mindre end 15 dage.

Kønsfordeling
Af de 201 patienter var:
► 103 kvinder ~ 51,2 %
► 98 mænd ~ 48,8 %

Kommentar
I 2010: 52,1 % kvinder og 47,9 % mænd
I 2011: 60,0 % kvinder og 40,0 % mænd

Civilstatus
► 115 patienter gift/samboende ~ 57,2 %
► 86 patienter alene boende ~ 42,8 %

Alder
Gennemsnitsalderen var 66 år. Aldersspredning fra 31 til 94 år, og med følgende aldersgrupperinger:
► 31-39 år: 5 patienter ~ 2,5 %
► 40-49 år: 13 patienter ~ 6,4 %
► 50-59 år: 34 patienter ~ 16,9 %
► 60-69 år: 58 patienter ~ 28,9 %
► 70-79 år: 55 patienter ~ 27,4 %
► 80-89 år: 33 patienter ~ 16,4 %
► 90-92 år: 3 patienter ~ 1,5 %

Kommentar
Gennemsnitsalderen har ligget stabilt omkring 65 år i flere år.

Indlagt fra
Af de 201 patienter, der blev indlagt var:
► 93 fra eget hjem ~ 46,3 %
► 10 fra plejehjem ~ 5,0 %
► 98 fra sygehus ~ 48,7 %

De 98 indlæggelser fra sygehuse fordelte sig således:
► 80 patienter fra Aalborg Sygehus
► 5 patienter fra Sygehus Vendsyssel, Hjørring
► 1 patient fra Sygehus Vendsyssel, Frederikshavn
► 7 patienter fra Dronninglund Sygehus
► 3 patienter fra Sygehus Himmerland, Farsø
► 2 patienter fra et sygehus i en anden region

Geografisk fordeling
I 2012 kom patienterne fra følgende kommuner/regioner:
► Brønderslev Kommune: 20 patienter
► Frederikshavn Kommune: 2 patienter
► Hjørring Kommune: 9 patienter
► Jammerbugt Kommune: 16 patienter
► Mariagerfjord Kommune: 5 patienter
► Rebild Kommune: 12 patienter
► Aalborg Kommune: 134 patienter
► Region Hovedstaden: 1 patient
► Region Midtjylland: 1 patient
► Region Syddanmark: 1 patient

Kommentar
KamillianerGaardens Hospice er omfattet af Sundhedslovens § 86 og kan derfor modtage patienter fra alle regioner.

Visiteret til
Patienterne blev visiteret til:
► 109 patienter til livets afslutning ~ 54,2 %
► 85 patienter til symptomlindring ~ 42,3 %
► 4 patienter til aflastning ~ 2,0 %
► 3 patienter til rehabilitering ~ 1,5 % **Diagnose**
Af de 201 patienter havde 199 cancer som hoveddiagnose:
► 8 patienter med cancer i hoved/hals ~ 4,0 %
► 43 patienter med cancer i mave/tarm ~ 21,4 %
► 52 patienter med cancer i lunge/lungehinde ~ 25,9 %
► 19 patienter med cancer i brystet ~ 9,4 %
► 12 patienter med cancer i bugspytkirtel ~ 6,0 %
► 15 patienter med cancer i livmoder/æggestokke ~ 7,4 %
► 8 patienter med cancer i hjerne ~ 4,0 %
► 4 patienter med cancer i huden/bindevæv ~ 2,0 %
► 15 patienter med cancer i prostata ~ 7,4 %
► 7 patienter med cancer i nyre/urinveje ~ 3,5 %
► 4 patienter med cancer i lever/galdeveje ~2,0 %
► 9 patienter med cancer i blod/lymfe ~ 4,5 %
► 3 patienter med ukendt cancer ~ 1,5 %

Patienter med anden diagnose
► 1 patient med KOL ~ 0,5 %
► 1 patient med Amyotrofisk lateralsklerose ~ 0,5 %

Symptomer
Hyppigste gener/symptomer ved indlæggelsen:
► Smerter
► Udtalt træthed
► Appetitløshed
► Meget afkræftet
► Dårlig almen tilstand
► Vægttab
► Åndedrætsbesvær
► Kvalme
► Ødemer
► Angst
► Obstipation
► Manglende søvn og hvile
► Forstyrret virkelighedsopfattelse
► Infektion
► Lammelser
► Depression
► Blødninger
► Sorg

Kommentar
Nævnte gener/symptomer er opstillet i den rækkefølge de hyppigst er forekommet.

Overnattende pårørende
I 2012 har 141 pårørende (tre hunde og en kat) overnattet på KamillianerGaardens Hospice, hvilket i alt udgør 796 døgn:
► 117 personer i 1-7 døgn
► 14 personer i 8-14 døgn
► 7 personer i 15-21 døgn
► 0 personer i 22-28 døgn
► 3 personer i >29 døgn

Kommentar
Antallet af overnattende pårørende:
I 2010: 232 pårørende i 722 døgn
I 2011: 155 pårørende i 875 døgn

Til stede ved dødsfald
I forbindelse med dødsfald var der pårørende og personale tilstede ved 118 patienter, ved 26 dødsfald var der personale til stede og ved 19 dødsfald var der ingen til stede.

Højtidelighed på KamillianerGaardens hospice
I forbindelse med dødsfald var der i 2012 højtidelighed hos 106 patienter (65,0 %). Hos 57 patienter var der ikke højtidelighed (35,0 %).

Opfølgning til de efterladte pårørende
Pårørende til 114 patienter har ønsket opfølgning halvanden måned efter patientens død (69,9 %). Pårørende til 49 patienter har ikke ønsket opfølgning efter patientens død (30,1 %).

Kommentar
Der kan være tale om, at flere pårørende til en afdød patient ønsker opfølgning, for eksempel ægtefællen, en voksen datter og en teenagesøn.

Aktører
Udover plejepersonalet og lægerne har følgende medarbejdere været involveret under patienternes indlæggelse:
► Hospicepræsten: 79 patienter ~ 39,3 %
► Socialrådgiveren: 5 patienter ~ 2,5 %
► Psykologen: 2 patienter ~ 1,0 %
► Fysioterapeuten: 50 patienter ~ 24,8 %
► Musikterapeuten: 103 patienter ~ 51,2 %
► Zoneterapeuten: 11 patienter ~ 5,4 %
► Økonomaen: 201 patienter ~ 100 %

LEDELSE OG MEDARBEJDERE PÅ KAMILLIANER-GAARDENS HOSPICE

Anette Agerbæk, hospicechef
Ann-Brit Schmidt, afdelingssygeplejerske/souschef
(indtil 31.08.2012)
Kirsten R. Justesen, udviklingsleder
(indtil 31.05.2012)
Carol Ann Kiel, afdelingssygeplejerske/souschef
Jens Kvist, sygeplejerske
Annette Petersen, sygeplejerske
Jonna Melgaard, sygeplejerske
Mette Albæk Christensen, sygeplejerske
Lisbeth Halager, sygeplejerske
Annette F. Hansen, sygeplejerske
Lise Winge Dagen, sygeplejerske
Inger Petersen, sygeplejerske
Inge Birthe Sørensen, sygeplejerske
Elisabeth Ubbesen, sygeplejerske
Mai Vestergaard, sygeplejerske
Kristian Andersen, sygeplejerske
Winnie Søndergaard Jensen, sygeplejerske
Ragnhild Behrendt, sygeplejerske
Karin Nørgaard Olesen, sygeplejerske
Bodil Kristensen, sygeplejerske
Pia Poulsen, sygeplejerske
Camilla Højgaard, sygeplejerske
Stig Abrahamsen, sygeplejerske
Liselotte Hegland, sygeplejerske
Renita Ramos Brinth, sygeplejerske
Maria L. B. Andersen, sygeplejerske
Norma Østergaard, social- og sundhedsassistent
Sinne Weiss Christensen, social- og sundhedsassistent
Mary K. Larsen, økonoma
Lotte Bach Olsen, køkkenassistent
Pia Christensen, køkkenassistent
Dorthe Christensen, køkkenmedhjælper
Irene Støvring Hassing, rengøringsassistent
Kirsten Nielsen, rengøringsassistent
(indtil 31.05.2012)
Heidi Willer, rengøringsassistent
Lene Nielsen, rengøringsassistent
Jette Bjørn Bjørnes, sekretær
Karl Søbygge, pedel
Signe Marie Lindstrøm, musikterapeut
Jette G. Carlsen, medhjælper
Ole Raakjær, præst

BESTYRELSEN FOR KAMILLIANERGAARDENS HOSPICE

Formandskabet
Erik Schou, bestyrelsesformand
Asta Skaksen, næstformand

Udpeget af Region Nordjylland
Vagn Olesen
Bent Sørensen
Asta Skaksen
Inger Ottesen

Udpeget af Aalborg Kommune
Helle Frederiksen

Udpeget af Kommunekontaktrådet i Region Nordjylland
Peter Therkildsen
Tina French Nielsen

Udpeget af Frederikshavn Kommune
Anders Broholm

Udpeget af bestyrelsen ved Hospice Vendsyssel
Per Nilsson

Udpeget af Biskoppen over Aalborg Stift
Ole Rysgaard Madsen

Udpeget af Menighedsrådet for Sct. Mariæ menighed
Erik Schou

Udpeget af bestyrelsen for Aalborg Budolfi Provsti, Aalborg Nordre Provsti og Aalborg Søndre Provsti
Lena Bentsen

Udpeget af Danske Diakonhjem
Aksel Wehner

Udpeget af Kræftens Bekæmpelse
Hanne Brandt

Udpeget af Danske Handicaporganisationer
Anne Marie Kristensen

Udpeget af personalet ved KamillianerGaardens Hospice
Annette Petersen, sygeplejerske

Udpeget af personalet ved Hospice Vendsyssel
Mette Færch, sygeplejerske (indtil 30.09.2012)
Anne Bidstrup, sygeplejerske

Det Palliative Team

Niels Brunsgaard, specialeansvarlig overlæge
Richard Villadsen, specialeansvarlig ledende sygeplejerske
Helle Bjørn Larsen, overlæge
Mona Kelm-Hansen, overlæge
Kristina Winter, vikar for overlæge (indtil 30.11.2012)
Gitte Fischer, palliationssygeplejerske
Lars Møller, palliationssygeplejerske
Birte Stoffersen, palliationssygeplejerske
Grethe L. Andersen, palliationssygeplejerske
(indtil 01.03.2012)
Susanne Gerberg Madsen, palliationssygeplejerske
Ulla Kjærgaard, fysioterapeut
Jannie Emborg Kristoffersen, socialrådgiver
Britta Munkholm, psykolog
Eva Mortensen, lægesekretær
Mona Birthe Jensen, lægesekretær (indtil 31.03.2012)
Ellen Schmidt, lægesekretær (indtil 30.09.2012)
Elsebeth Holm, lægesekretær
Karina Johnsen, lægesekretær

Palliationssygeplejersker
ansat ved sygehuse i Region Nordjylland

Dorthe Beck, Sygehus Vendsyssel, Frederikshavn
Dorthe Buchwald, Sygehus Vendsyssel, Hjørring
Birgitte Poulsen, Sygehus Vendsyssel, Hjørring
Lene Jürgensen, Sygehus Vendsyssel, Hjørring
Mette Madsen, Sygehus Vendsyssel, Hjørring
Joan Munch, Sygehus Himmerland
Lisa Lauritsen, Sygehus Himmerland
Dorte Myhlendorph Eis, Sygehus Himmerland
Hanne Nedergaard, Sygehus Himmerland

Koordinator og frivillige ved KamillianerGaarden

Inger Grønhøj, koordinator
Anne Grethe Heilskov
Anne Jette H. Kristensen
Anne Margrethe Rasmussen
Benedicte Laursen
Benjamin Toribio
Bent Nyborg
Birgit Trolle
Birthe Pedersen
Britta Berg-Mortensen
Ebba Nyborg
Edith Christensen
Elly Jensen
Else Tradsfeldt
Elsemarie Gundtoft
Esther Jensen
Finn Thorsen
Gerda S. Delé Karlsen
Grete Lervad Andersen
Grete Iversen
Gunny Kongsted
Hanne Klingberg
Helen Larsen
Helle Emborg
Henny Birthe Jensen
Inga E. Christensen
Inge Als Christiansen
Inge Rafn
Inger Gregersen
Ingrid Larsen
Jowita Kruszyna
Jytte Faldborg
Karen Kjær
Karin Schrøder Lund
Kirsten Miltersen
Kirsten Muniz
Lene Holm Mortensen
Lis Frostholm
Lis Nyborg
Lis Thorsen
Margit Christensen
Michelle Aarup Kristensen
Mie Holmsberg
Nete Vogel
Ninna Nøhr Sørensen
Per Emborg
Poul Klingberg
Sonja Klemmensen
Vibeke Gundersen
Viggo Uttrup
Aage Jensen
Aase Dyhrman

PERSONALETS DELTAGELSE I KURSER, KONFERENCER OG VIDEREUDDANNELSE

06.02.2012
Netværksmøde for tillidsrepræsentanter. Dansk Sygeplejeråd, Aalborg. Annette Petersen, sygeplejerske.

28.02.2012
Temadag/Regionsmøde. Dansk Sygeplejeråd, Aalborg. Annette Petersen, sygeplejerske.

01.03.2012
Dansk Multidisciplinær Cancer Gruppe for Palliativ Indsats. Årsmøde. Vejle. Anette Agerbæk, hospicechef. Ann-Brit Schmidt, afdelingssygeplejerske/souschef. Kirsten R. Justesen, udviklingssygeplejerske. Mette Albæk Christensen, sygeplejerske.

05.03-20.04.2012
Palliativ indsats – fokus på symptomlindring. Fuldtids valgmodul på den Sundhedsfaglige diplomuddannelse. VIA University College, Silkeborg. Liselotte Hegland, sygeplejerske. Stig Abrahamsen, sygeplejerske. Kristian Andersen, sygeplejerske.

10.03.2012
Frivilligseminar. Anette Agerbæk, hospicechef. Ann-Brit Schmidt, afdelingssygeplejerske/souschef.

22.03.2012
Palliation og etniske minoriteter. Vejle Center Hotel. Camilla Højgaard, sygeplejerske. Inge Birthe Sørensen, sygeplejerske.

26.-27.03. og 12.04.2012
Forstå og håndter din konflikt. Dansk Sygeplejeråd, Aalborg. Annette Petersen, sygeplejerske.

11.04.2012
Aftenmøde i hospicenetværkets undergruppe, der fagligt skal opgradere netværkets funktioner. Randers. Signe Marie Lindstrøm, musikterapeut.

17.04.2012
Temadag i palliation. Aalborg Kongres og Kultur Center. Ann-Brit Schmidt, afdelingssygeplejerske/souschef. Bodil Kristensen, sygeplejerske. Karin Nørgaard Olesen, sygeplejerske. Maria L. B. Andersen, sygeplejerske. Ragnhild Behrendt, sygeplejerske.

24.04.2012
Hjernetumordagen. Den Sorte Diamant, København. Mette Albæk Christensen, sygeplejerske.

27.04.2012
Musikterapi anvendt i forældreundersøgelser. Ph.d. forsvar, Aalborg Universitet. Signe Marie Lindstrøm, musikterapeut.

23.05.2012
Så meget økologi for ingen penge, Kost og Ernæringsforbundet, Nørresundby. Mary K. Larsen, økonoma.

23.05. og 11.06.2012
Grundkursus i vagtplan. Danske Diakonhjem, Vejle. Annette F. Hansen, sygeplejerske. Bodil Kristensen, sygeplejerske.

07.06.2012
Netværksmøde for musikterapeuter i palliation. Hospice Sydvestjylland, Esbjerg. Signe Marie Lindstrøm, musikterapeut.

13.-14.06.2012
Smertelindring med øreakupunktur, Helle Roed Kursuscenter, Hobro. Elisabeth Ubbesen, sygeplejerske.

05.09.2012
Møde vedrørende forskning på hospicer i Danmark. Palliativt Videncenter i Danmark og hospicelederne fra hospicer i Danmark. HospiceSønderjylland. Anette Agerbæk, hospicechef. Lisbeth Halager, sygeplejerske.

17.09.2012
Møde vedrørende Dansk Multidisciplinær Cancer Gruppe for Palliativ Indsats - arbejdet i Danmark. Sct. Maria Hospice Center i Vejle. Anette Agerbæk, hospice chef.

22.09.2012
First Italian Meeting of Music Therapy in Oncology, Biella, Italien. Signe Marie Lindstrøm, musikterapeut.

27.09.2012
Når børn og unge er pårørende til alvorligt syge og døende. Anker Fjord Hospice, Hvide Sande. Karin Nørgaard Olesen, sygeplejerske. Norma Østergaard, social- og sundhedsassistent. Pia Poulsen, sygeplejerske. Stig Abrahamsen, sygeplejerske.

28.-29.09.2012
Musikterapeuternes Landsklub. Hotel Hvide Hus, Aalborg. Signe Marie Lindstrøm, musikterapeut.

04.-05.10.2012
Palliationens mange veje. 6. landskursus i Fagligt Selskab for Palliationssygeplejersker. Torvehallerne i Vejle. Elisabeth Ubbesen, sygeplejerske.

21.-23.11.2012
Lederseminar for hospiceledere og ledere for palliative teams og palliative afdelinger i Danmark. Hotel Koldingfjord. Carol Ann Kiel, afdelingssygeplejerske/souschef. Anette Agerbæk, hospicechef.

FORMIDLING AF HOSPICEFILOSOFIEN OG DEN PALLIATIVE INDSATS I REGION NORDJYLLAND

24.01.2012
Sygeplejen på KamillianerGaardens Hospice. Foredrag og rundvisning. 10 sygeplejersker ansat i Regionshuset, Region Nordjylland. På KamillianerGaarden.

25.01.2012
Foredrage om og rundvisning på KamillianerGaardens Hospice. Deltagere: Per Ørum Jørgensen, medlem af Folketinget for Kristendemokraterne, Niels Åge Hansen, kredsformand for Kristendemokraterne og Henning Feldtmose, kredsformand for Kristendemokraterne. På KamillianerGaarden.

25.01.2012
Telefoninterview omkring musikterapi på hospice. I forbindelse med afgangsopgave for elev på Steiner skolen.

30.01.2012
Musikterapi på hospice. 31 deltagere. Palliationskursus, KamillianerGaarden.

31.01.2012
Palliativ neuropædagogisk tilgang til patienter med kognitive forstyrrelser. 33 deltagere. Palliationskursus, KamillianerGaarden.

01.02.2012
Workshop i nonverbal tilgang til lejring og forflytning af og omsorg for alvorligt syge patienter. 32 deltagere. Palliationskursus, KamillianerGaarden.

17.02.2012
Neuropædagogisk tilgang til patienter med kognitive forstyrrelser. 15 sygeplejestuderende. University College Nordjylland, Aalborg.

23.02.2012
Musikterapi på hospice. 25 sygeplejerstuderende. University College Nordjylland, Aalborg.

15.03.2012
Den svære samtale. 25 social- og sundhedshjælpere. SOSU Nord.

17.03.2012
Foredrag om Hospice. 8 deltagere. forening fra Aså. KamillianerGaarden.

20.03.2012
Musikterapi på hospice. 15 deltagere. Skørping Sognegård.

22.03.2012
Livet på hospice.15 deltagere. Indre Mission Aalborg Øst.

23.03.2012
Neuropædagogisk tilgang til patienter med kognitive forstyrrelser. 22 deltagere. Onkologiske afdelinger, Aalborg Sygehus.

01.05.2012
Renovering af KamillianerGaardens Hospice. Pressemøde på KamillianerGaarden.

22.05.2012
Arrangement om sorg for efterladte. 30 deltagere. Nørresundby kirkecenter.

29.05.2012
At være frivillig hos patienter med kognitive forstyrrelser. 12 deltagere. Kamillus Hjørring.

12.06.2012
At leve med hjernetumor. Foredrag for ramte, deres pårørende og fagfolk på Temaaften. 20-25 deltagere. Kræftens Bekæmpelse, Aalborg.

30.08.2012
Livet på hospice. 50 deltagere. Kjellerup Indre Mission.

18.09.2012
Indslag på Tv2 Nord (12 minutter): Musikterapi på hospice.

22.09.2012
Musikterapi som en integreret disciplin i den palliative behandling af voksne - en tilgang til at imødekomme fysiske, psykosociale og eksistentielle behov hos danske hospice patienter og deres familier. First Italian Meeting of Music Therapy in Oncology. 200 deltagere. Biella, Italien.

25.09.2012
Arrangement om sorg for efterladte. 32 deltagere. Nørresundby kirkecenter.

01.10.2012
Neuropædagogisk tilgang til patienter med kognitive forstyrrelser. 24 deltagere. Nøglepersonsuddannelsen, Holstebro.

03.10.2012
Renovering og genhusning af KamillianerGaardens Hospice. Ældre- og handicapudvalget fra Aalborg Kommune på besøg. På Mou Plejecenter.

25.10.2012
Indvielse af det nyrenoverede KamillianerGaardens Hospice. 100 deltagere. KamillianerGaarden.

25.10.2012
Indvielse af det nyrenoverede KamillianerGaardens Hospice. P4 Nordjylland. Bestyrelsesformand Erik Schou og hospicechef Anette Agerbæk.

27.-28.10.2012
Åbent hus på KamillianerGaardens Hospice inden tilbageflytning. Deltagelse af 500-600 gæster.

28.10.2012
Åbent hus på KamillianerGaardens Hospice. TV 2 Nord og Nordjyske Medier.

13.11.2012
At være besøgsven/frivillig hos patienter/borgere med kognitive forstyrrelser. 12 deltagere. Kamillus Jammerbugt.

16.11.2012
At danse vals - neuropædagogisk tilgang til patienter med kognitive forstyrrelser. 100 deltagere. Foreningen for Palliativ Indsats – Omsorg ved livets afslutning. København.

22.11.2012

Undervisning i lejring og forflytning af den alvorligt syge, svækkede patient. 15-18 deltagere. Skipper Clement Centret, Svenstrup.

05.12.2012
Det frivillige arbejde på Hospice. 6 ledere/planlæggere/koordinatorer fra Aalborg Kommune. KamillianerGaarden.

.

KamillianerGaarden

Center for
Lindrende Behandling